

Обрад Ненезић

НЕЖЕЊЕ

ОБРАД НЕНЕЗИЋ рођен је 1971. године.

Завршио је Академију уметности у Београду, одсек драматургија, у класи проф. Сенише Ковачевића.

Објавио је:

Збирке поезије: *Несаница* (1995) и *Писма ђосићкици М.* (1997);

Роман: *Љепојисје заборављеног града* (2004);

Књигу *Драме* (2006), три историјске драме за коју је добио награду “Залог”;

Сценариста дугометражних филмова: *Балканска браћа* (2001) у режији Боте Николића и *Ас њик* (2011) у режији Драшка Буровића; Драматург на филму *Локални вампир* (2010) у режији Бранка Балетића;

На конкурс Телевизије Црне Горе награђен за сценарио за тв серију *Шешичи по мјесецу* (2000);

Аутор је више кратких играних филмова, позоришних представа, серија који су и даље на ТВ и позоришним репертоарима: *Соња, Пајац, Ждера из контијенера, Меџа, Леши-нари, Пијам се, Контијолори...*

Поезија и драме су му превођене на више језика и заступљени у више антологија.

Обрад НЕНЕЗИЋ

НЕЖЕЊЕ

ЛИЦА

ЈОВАН КРИВАЧКИ (80), мршав старац, прзница,
непућен у прилике...

БЕЛА (75), бојаљлива старица, супруга Јована Кривачког...

Њихова деца:

ТАСА (50), ситни преварант...

ДУЛЕ МЕЦИК (47), парапсихолог и продавац магле...

ИВО АЛАС (45), пијаница и кавгаџија,
бивши криминалац и рибар...

БАТА МАЈКЛ – БАТА МИКА (43), усвојен од стране генерала
Павла Кривачког, брата близанца Јована Кривачког;
Бата Мајкл живи већ годинама у Америци; понаша се чудно...

РАДИЦА (41), конобарица и газдарица кафане „Петроварадин“
у центру Новог Сада. Несрећна.

ДАНИЦА (39), у несрећном браку, добра и поводљива...
Некад била лепа.

МИЛЕ ГУСАН (37), најмлађи син Јована и Беле Кривачки.
Чува гуске по Блатњавцу и јури локалне лепотице;
Ментално заостао...

МРВИЦА, беба, кћерка Даничина

АНАМАРИЈА (70), супруга и менаџерка Дула Меџика;
опасна матора жена која се облачи и шминка као шипарица...

МЛАДЕН (75), ађутант генерала Павла Кривачког;
дисциплинован старчић; традиционалиста...

ЈАНА (60), генералова кућна помоћница и куварица

ГРОФ (70), локални политичар и богаташ, више наслеђеног,
него зарађеног угледа...

МИЉАНА (39), лепотица, Грофова супруга;
несрећна љубав Ива Аласа...

ЗУЦОНЕ (45), локална јајара и криминалац спреман на све.
Ђелав. Ради са Италијанима, па му је надимак Зуцоне...
Муж Даничин.

ПРОФЕСОР (50), хармоникаш, некад је био неко

АНА (25), локална лепотица; Попова унука...

КАЈА (25), локална лепотица, најбоља Анина другарица.

ПОП (80)

РУС 1

РУС 2

ЛОЛА (30)

МУЖ И ЖЕНА

ПРОЛАЗНИЦИ

Месџо радње: Блатњавац, мочварно село на обали Дунава,
надомак Новог Сада; Нови Сад;

Време радње: Почетак XXI века

1. СЦЕНА

На тераси кафане „Петроварадин“, у центру Ново̄ Сада, Иво Алас седи, видно њан, врти чашу са ракијом, док Професор, седи за столом преко њуџа њеџа, свира хармонику и њева „Проклеџа је Америка и злато њио сја...“. Исџред обоџце се налазе чииџави „возови“ неисџиџоџ њиџа.

ИВО АЛАС: Професоре, због које си се ти курве пропио?

Професор ѡресџаје да свира. Узима чашу, заџледа се у њу.

ПРОФЕСОР: Због једне? Ја сам се пропио због свих курви овог света!

Исџиџа њиџе из чаше на искаџ. Насџавџа да свира и њева. Радиџа износи њиџе, сервира.

ПРОФЕСОР: Радице, ако некад будеш желела неког ко ти не одговара ни по чему, молим те, сети се мене...

(Пиџуџне)

А Ђузепеа је лако наџи!

Поџледа је џоџло, џа засвира. Радиџа џледа у њеџа, џа у Ива Аласа.

РАДИЦА: Под којом сам ја несрећном звездом рођена да ме у животу само баксузи хоће и просе?

Иво Алас се осмехује, џа исџиџа ракиџу.

ИВО АЛАС: Боље да те јуре баксузи, него да си баксуз. Још по једну, Радице!

РАДИЦА: Много ће ти бити!

ИВО АЛАС: Радице, ако си ми сестра, ниси ми жена да ми звоџаш!
Још по једну, молим те, мени и Професору!

Она узима ѡразне чаше, џа кређе у кафану, осврћуџи се на Тасу, коџи излази из бочне уске улиџе, обучен у џрендовско одеџо, али јеџџино, са џоџабаним шеџиџром набиџеним на очи, са свеџњем новина у једној, и „Поџиџиџом“ у друџој руџи.

ТАСА: „Политика“, „Новости“, „Бџиџ“...

Приџази ѡроџазник и куџује новине. Иза њеџа се џоџавџује Зуџоне, џа Таса, џроџуџа кнедлу, а онда журно уџази у кафану. Зуџоне џледа за њим исџод ока, џа седа за стоо Ива Аласа. Онда вади џиџос новџаниџа и сџавџа џа ѡред Ива Аласа.

ЗУЦОНЕ: Лов је био изџанредан.

Иво Алас џа џледа исџод ока. Узима џиџос новџаниџа, наџиње се ка стооџу Професора, и баџа их исџред њеџа.

ПРОФЕСОР: Хвала, Алас!

ИВО АЛАС: За лек, Професоре, за лек! Музика!

Професор ти́хо засвира. Зуцоне усѝаје.

ЗУЦОНЕ: Онда до идуће туре!

Иво Алас климне главом и наѝиње ракију. Зуцоне одлази. Радица излази са ти́ћем на ти́ацни, а Таса за њом. Радица прво служи Професора, па прилази сти́олу Ива Аласа. Таса узима ракију исѝред Професора, ти́је је на искаи. Професор за ти́ужно, а Радица љу-ти́ишо, гледају. Професор диже чашу.)

ПРОФЕСОР: Ако је за лек, пријатељу, живели! Ако нема лека, опет живели!

(Исти́ја ракију, па засвира, ти́хо)

РАДИЦА: Тасо, наручи пиће, мајку му... ја ћу платити!

ИВО АЛАС: Живели лопови, пијанци и вагабунди! Музика!

Професор ти́ојачава.

ТАСА: *(Радици)*

Немам времена, а није да нећу да платим.

(Почиње да виче и шеѝа исѝред кафане)

„Политика“, „Курир“, „Новости“, „Прес“... Греб! Лото! Лутрија Србије... „Политикин забавник“, „Илустрована политика“, „Глорија“, „Свет“, „Скандал“, „Нин“, „Време“... Греб! Лото! Лутрија Србије... Окушајте срећу!

(Један од ти́ролазника узима дневне новине)

Узмите гребу, господине... Не дозволите да вас кладионице пљачкају! Овде срећа тражи вас, а у кладионици ви срећу...

(Звони му мобилни ти́елефон. Он се јавља)

Ало... Ало... Младене, буразеру... опс, друже Младене, ви сте... Не чујем... Како да вас чујем на римском аеродрому... Ко умро? Генерал!? Хвала богу... Овај, немогуће?! Да, да... да се не мучи, сиромах... Кад?! Не могу ових дана... Тестамент!? Могу ових дана.... Ухватићу први лет... Да, хвала...

Прекида везу. Блене у једну ти́ачку, па одједном, као убуден, скаче од среће. Из њега излазе неарѝикулисани гласови. Баца новине у вис. Удара их ногама. Пролазници засѝајукују. Он их љуби.... Онда, јури низ улицу, изводећи разне фиѝуре... Пои́том се враћа, па прилази Иву Аласу. Загрли га.

ТАСА: Кажи драгичка, Иво, буразеру!

ИВО АЛАС: Марш!

Излази Радица са њацном. Он узима ракију са њацне, искаји је.

РАДИЦА: Тасо, опет?

ТАСА: Радице, буразеру, кажи драгичка!

РАДИЦА: Решио си да платиш пиће?

(Намиџује Иву Аласу)

Напокон.

ТАСА: Не знам је ли ред пошто сам у жалости... Стриц је умро?

Пауза. Иво Алас се загледа у Тасу.

РАДИЦА: Који стриц, несрећо?

ТАСА: Па стриц Павле!

ИВО АЛАС: Музика – стој!

(Професор њресџаје да свира. Пауза. Таса њрља руке, смејуљи се и несџрљиво гледа у Ива Аласа, док овај њокушава да размисли и нешџо каже. Радица уздише)

Радице, пиће Новом Саду!

(Усџаје се и њрекрсџи)

Има бога па да је колико Тасин трошак! Музика!

Професор њочиње да свира и њева. Таса њреврће очима, блескасџо се осмехује, ња загрли Радицу.

ТАСА: Секо буразеру, нема више колпортерства и кафане!

Радица уздише. Куџи њразне чаше.

РАДИЦА: Само се ти радуј... Не верујем ја у милионе и авионе!
Мени тацна не гине!

Улази у кафић. Таса њрилази Иву Аласу.

ТАСА: Иво буразеру, дозволи...

ИВО АЛАС: *(Осмехује се)*

Биће пара па хоћеш да частиш, а?

ТАСА: Нешто сам узбуђен... Треба ми нешто за смирење. Је л' могу добити једну цигарету?

ИВО АЛАС: Ма добићеш ногу у тур, барабо једна...

Креће да усџане, али се њијано занесе и враћа у сџолицу. Таса бежи у кафану. Професор се њужно цери и њојачава њесму.

2. СЦЕНА

Гусанова ада је велико полуострво у Блаћњавцу, селу, надомак Новоџ Сада, које се прешвара у острво кад надође вода. Могло би се рећи да је то једна од последњих прашума у Европи. Већином је неприходна мочвара, али досијуни, иако дивљи делови, представљају прекарне њлаже на којима мешинани, али и журиши, воле да се сунчају и кујају. Миле Гусан се крије иза сџабла, са џусаном у наручју, и џледа усхићено како се кујају Ана и Каја. Онда се прикрада и краде им одећу раширену на жбуњу. Оне џа примећују, џа џојуре из воде.

АНА: Гусане, еј, Гусане, остави то... Гусане... враћај се, бре, где ћеш?!

Он се крије се иза сџабала и маше одећом. Смеје се као дете.

КАЈА: Гусане, оперушаћу те, човече... Гусане... Долази овамо!

Миле Гусан ушерује шрсџ у њихову џолошњу.

МИЛЕ ГУСАН: Виде вам се сисе! Виде вам се сисе...

Оне се џогледају џа инстинктивно рукама џокривају џуди и џовлаче се у воду.

АНА: Донеси нам одећу па ћу ти дати да пипнеш!

МИЛЕ ГУСАН: Виде вам се сисе! Виде вам се сисе...

Каја исшрсџ џоле џруди.

КАЈА: Дођи. Пипни.

Он заћуши, џа џуша џљувачку. Са друђе сшране му долазе Зуцоне и два Руса. Он их не види.

МИЛЕ ГУСАН: Нећу да пипам хоћу да прпам ко мој гусан!

Зуцоне џа хваща за уво.

ЗУЦОНЕ: Толики момак па хоћеш да прпаш? Срам те било!

Миле Гусан захисшерише.

МИЛЕ ГУСАН: Ђелави, виде им се сисе! Знаш колике суууу....

Девојке машу Зуцонеу, и смеју се.

АНА: Зуки, Робин Худе!

КАЈА: Ти си мој Зоро!

Зуцоне зђраби одећу.

ЗУЦОНЕ: Дај то, несрећо, да девојке не прехладе, а ти трчи кући и кажи твојима да ти је умро стриц.

МИЛЕ ГУСАН: Који стриц?

ЗУЦОНЕ: Твој стриц Павле! Трчи!

Он размишља ња му се усне развлаче у осмех. Пошрчи вичући, радосно, док ђусан узнемирено клећеће крилима у његовим рукама.)

МИЛЕ ГУСАН: Умро стриц! Умро стриц...

Зуцоне љрилази девојкама. Смејуљи се. Руси за њим. Девојке обухвајтају рукама ђруди и кикоћу се. Имийширају Мила Гусана.

КАЈА: Зуки, виде ми се сисе...

АНА: Колике суууу...

ЗУЦОНЕ: Која прва до мене, доби нешто од мене... Која прва до мене доби нешто од мене...

(Девојке љливају, ња корачају кроз воду, љрскајући, ка њему. Кикоћу се)

Дођите, лепе моје сирене, штукe моје... пастрмке моје... Дођите.

(Оне излазе из воде. Бацају се Зуцонеу у зађрљај. Руси их љохоћљиво гледају. Зуцоне их окреће ка њима, и ђовори на руском)

Шта кажете? Праве рибе! А?

Руси балаве.

АНА: Опет Руси, Зуки, дај доведи нешто егзотичније да се зезамо?

ЗУЦОНЕ: Само будите љубазне према њима и идуће путовање је... где?

АНА и КАЈА: Где?

ЗУЦОНЕ: Где смо били прошли пут?

АНА и КАЈА: Француска!

ЗУЦОНЕ: А шта је после Француске?

КАЈА: Шпанија!

ЗУЦОНЕ: Па, Шпанија! Ови моји неегзотични пријатељи имају јахту усидрену у Тивту, а дуга је од Тивта до Солуна, дуга и велика, а идуће недеље идемо на крстарење Медитераном. До Шпаније, и назад!
(Љуби их и ваћари)

Биће лудо, сирене, биће лудо!

АНА: Шпанија!?

(Каји)

Ало, Шапнија!

Зађрле се. Па зађрле Зуцонеа. Смеју се. Кикоћу. Руси љохоћљиво гледају, намиђују један друђом.

3. СЦЕНА

На тераси сјана, са погледом на центар Новој Сада, Дуле Меџик, обучен у црно, са дугом негованом брадом, у свиленом оделу, са скућим сајом на руци, седи у столицу од џирске, склољених очи, нешто мумла, џиресе рукама које држи испред себе, џа их веже у чвор, као да хекла, џа оџиреса час једном, час са другом... На двоседу, џакође од џирске, седе Муж и Жена, скоројевићи, и држе се за руке. Анамарија, у седамдесећим годинама, али нашинкана и обучена као шииарица, узаслоњена уз ограда, гледа у свој мужа и џуши. Брачни пар гледа у Меџика, са сџрахоиошћовањем. Меџик џочиње да се џиресе и џушиа неарџикулисане болне гласове... Они усџају и гледају у Анамарију, која сџавља џрсџ на усџа. Одједном се Меџик сџровали са сџолице и џада у несвесџ. Жена завршиџи... Муж је загрли. Анамарија гаси цџгареџу и окреће се ка брачном пару.

АНАМАРИЈА: Кажите – драгичка!

МУЖ и ЖЕНА: Драгичка!

АНАМАРИЈА: Немогућа мисија је успела!

Узима бокал са сџола и џросџа воду на Меџикову главу. Овај се освећује и усџаје, видно исџрошен и уморан.

АНАМАРИЈА: Куцо, да ли си добро?

ДУЛЕ МЕЏИК: Једва сам успео, мацо... Једва!

МУЖ и ЖЕНА: Шта?!

ДУЛЕ МЕЏИК: Да их отерам до џавола!

МУЖ и ЖЕНА: Кога?!

ДУЛЕ МЕЏИК: Ваше тобожње пријатеље! Сотонине слуге!

Они се погледају џа седају.

ДУЛЕ МЕЏИК: Имате ли у свом окружењу жену ваших година, успешну, којој сте помогли више пута?

ЖЕНА: (Мужу)
Твоја сестра!

МУЖ: А што не би била твоја сестра? И џој смо помогли да отвори бутик!

ЖЕНА: Али, твојој смо помогли да отвори ресторан у центру.

- ДУЛЕ МЕЦИК: Станите...
(Зажмури)
Не прејудицирајте ствари... Постоје две жене, али нисам хтео да вас ухвати паника, па вам нисам одмах саопштио за обе...
- ЖЕНА: Једна црнка! Оштроконца! Алапача...
Муж клима ѓлавом и ѓледа у Жену.
- МУЖ: А једна плавуша! Мутава, а опасна као звечарка....
- ДУЛЕ МЕЦИК: (Нервозно)
Ако хоћете ви да радите мој посао – изволите!
- МУЖ и ЖЕНА: Извините!
- ДУЛЕ МЕЦИК: (Свадљиво)
Ако вам нисам потребан, изволите! Ви уклоните негативе из ваше куће, која им је легло!
- МУЖ и ЖЕНА: Извините!
Анамарија ѓрилази мужу и мази ѓа ѓо коси.
- АНАМАРИЈА: Куцо, молим те, смири се... Господа су узбуђени....
- ДУЛЕ МЕЦИК: То значи да се сеансе морају продужити! Како хоћете, господо, али ће то вас више да кошта, боли, мучи.... А и мени ствара проблем, јер не знам како да стигнем да одрадим све пацијенте.
- МУЖ: Новац није проблем!
- ДУЛЕ МЕЦИК: Али, јесте време, господине! Због ваше пацијентске непрофесионалности продужили сте наше сеансе на још две и више.... А ја не знам како сам омогућио и ову.
- АНАМАРИЈА: Куцо, можда неко откаже.
- ДУЛЕ МЕЦИК: (Анамарији)
У мојој парапсихолошкој каријери то још нико није урадио, мацо, немој да ме вређаш!
(Звони му мобилни. Он уздише и шири руке.)
- ДУЛЕ МЕЦИК: Ево видите, тачно у секунд кад ми је истекло време....
(Јавља се)
Ало... О, господине Младене? Друзе...извините... Откуд ви? Генерал је умро? Па да... Тако му и треба кад му је боља ВМА од мене.
(Намиђује Анамарији)

Наравно да ћу доћи... Ја нисам сујетан, као покојни стриц. А, не, без госпође Анамарије не могу доћи...

(Клима ѓлавом и намиђује Анамарију)

Знам да је стриц није волео, али – или са њом или без мене- бирајте?...

(Клима ѓлавом)

Доћи ћемо, наравно...

(Онда ѓрекида везу. Гледа Анамарију узбуђено)

Напокон, мацо! Умро је матори јарац!

Зађрле се. Муж и Жена ѓледају збуњено у њих. Анамарија им ѓоказује излаз. Муж из новчаника вади новац и осћавља на сћо.

АНАМАРИЈА: Онда се чујемо, ако неко откаже.

МУЖ И ЖЕНА: До виђења. Хвала.

Излазе. Анамарија ѓледа за њима, ѓа се окреће ка Мецику.

АНАМАРИЈА: Ти си постао сјајан, ал' стварно сјајан.

Љубе се. Кикоћу се. Неко закуца на балконска вратића. Они се окрећу. На вратићима сћоји Даница са бебом Мрвицом у наручју. Изђледа ѓрилично ненасћавано и неуредно.

ДАНИЦА: Извините, било је отворено.

АНАМАРИЈА: Али сте се могли најавити.

ДАНИЦА: Звала сам, али ми се не јављате на телефон.

АНАМАРИЈА: Пребукирани смо.

ДАНИЦА: Онда ћу доћи други пут...

Мецик ѓледа у Анамарију, ѓа у Даницу.

ДУЛЕ МЕЦИК: Је ли нешто хитно?

Даница уздише.

ДАНИЦА: Живот ми се претворио у пакао.

(Љуби Мрвицу)

Да ми није Мрвице, вероватно бих се убила.

Дуле ѓођледа немоћно у Анамарију.

ДУЛЕ МЕЦИК: А да одложимо неког, мацо?

АНАМАРИЈА: Не долази у обзир! Зашто не помислиш да је тај кога ћемо одложити можда ближи убиству, и нема неко мусаво дете да га одврати од тога.

Даница је болно ѓођледа. Сузе јој навиру.

ДАНИЦА: Извините, зваћу вас...

Одлази. Дуле ѓледа за њом ѓа ѓоѓледа у Анамарију, која ѓали циѓарейу.

АНАМАРИЈА: Знам да ме мрзиш, куцо, али да нема мог профе-
сионализма, вероватно би још живео на рачун
неких бакица којима си обећавао вечну љубав до
гроба... а то је било од пар месеци до пар година.
(Узима роковник, и ѓрилази враѓиима)
Следећи!

ДУЛЕ МЕЦИК: *(Промрмља)*
Проклетињо!

АНАМАРИЈА: Нешто си рекао?

ДУЛЕ МЕЦИК: Не, учинило ти се.

Заѓамњење.

4. СЦЕНА

*Грофов замак доминира Блаѓњавцем. Салон је ѓренаѓријан сѓил-
ским намеѓијајем. Зидови су ѓрејуни слика војвођанске арѓисѓиро-
каѓије из ѓроѓлих векова. Гроф, седе браде и реѓке седе косе,
чиѓа новине у фоѓељи за љуљање. Миљана, зрела раскошна бри-
неѓа, везе за малим резбареним сѓолом... Звони ѓелефон. Миљана
ѓоѓледа у мужа. Овај узима слушалицу сѓаринскоѓ ѓелефона.*

ГРОФ: Ало... саветниче, викенд је, побогу! Да, знам, нестрп-
љив сам и ја, а не само министар... али, кажите му да
Гроф сваки викенд проводи на селу, и не жели да то
прекида па да га зове премијер, а не министар! Не, не,
нисам нервозан, али кажите му да се видимо у уторак,
јер сам у понедељак на радном ручку са неким Русима
у вези хиподрома... Добро, договорено, и молим вас,
водите рачуна да сваки човек има право на викенд,
молим вас... Лаку ноћ...

(Уздише. Сѓуѓија слушалицу)

Скоројевићка банда са југа...

*(Миљана уздише. Он нервозно насѓавља да ѓуѓи
лулу и лисѓа новине. Сѓоља се чује ѓесма. Преѓо-
знајемо звук хармонике и мелодични ѓлас Ива Аласа
како ѓева ѓесму Томе Здравковића: „Да ли је моѓуће,
да си ме заборавила...“ Миљана не ѓодиче ѓлаву.
Гроф усѓаје, одлази до ѓрозора и мало заврће завесу)*

Опет овај твој... Сад ћу да му зовем полицију... Добро је говорио мој деда да је требало ове ирвасе вратити одакле су дошли пре једног века, у косовска брда, јер ће се накотити и истребити господски домородачки народ, мајку им дивљачку!

(Миљана ћући. Уздише)

Уздиши, уздиши... Или одлучи или не уздиши... Или ја стари, или он млади? Изволи... Овде имаш све, а код њега имаш ништа, па одлучи?

МИЉАНА: *(Мирно)*

Одлучила сам кад сам се удала за тебе!

ГРОФ: Зашто те онда не остави на миру?

Миљана га погледа испод ока, изазивачки.

МИЉАНА: Зато што немам мужа да ме заштити...

ГРОФ: Ма немој? Треба ја – са мојим угледом и 70 година – да се тучем са неким сеоским дрипцем који је заљубљен у моју жену?

Своља се чује љубавнички ројац: „Да ли је могуће, да си другољ љубила...“

ИВО АЛАС: *(Off)*

Опрости ми, Миљана! Удај се за мене, Миљана!

ГРОФ: Може он да ме изазива колико хоће... Нећу да се спуштам на његов ниво!

Миљана се исјрси.

МИЉАНА: Или ти реши проблем или ћу ја?

ГРОФ: Ја немам никакав проблем... Ти имаш проблем! Ти си се забављала са овом пијаном барабом!

МИЉАНА: Добро...

(Усџаје. Ошвара њрозор. Хармоника и њесма ућује)

Кад сам ја хтела – ти ниси хтео, Иво... Шта сад хоћеш?

ИВО АЛАС: *(Off)*

Опрости, Миљана... Опрости твом Иву...

Пауза. Миљани џлас задрхџи.

МИЉАНА: Зашто плачеш као жена, Иво?! Кад сам те молила да се уземемо био си мушко... Тукао си ме! Пљувао! Газио пред твојим кафанским курвама... А сад плачеш као задња жена, Иво Алас!?! Зар си тако ниско пао?

Гроф сџиска џеснице и радосно се осмеује.

ИВО АЛАС: *(Off)*

Курво! Иста си као све курве! Никад више нећеш чути
Ива да плаче, курво!
*(Миљана зајивара њрозор. Окреће се ка Грофу, који се
уозбиљује)*

МИЉАНА: Никад не можеш да саставиш једно добро... Или је
превише мушко, или је превише женско...

Седа и везе. Гроф ѡрејће.

ГРОФ: Хоћеш да кажеш...

МИЉАНА: Да, управо то!

(Дуже ѓлаву)
Превише си женско! Не смеш као мушкарац да за-
штитиш своју жену, јер си кукавица... А не смеш ни
као политичар, јер се бојиш његовог стрица гене-
рала... Хоћеш сад да ме оставиш на миру, молим те?

ГРОФ: Видим да си расположена за свађу... Нећеш ме ис-
провоцирати!

Узима новине. Миљана ѓа ѓледа. Усјјаје. Баца вез.

МИЉАНА: Какви су то људи које ни љубав не може испро-
воцирати? Јесу ли то људи или ствари? Од вас су и
биљке, и животиње, и ствари – људскије и човечније...
Ви сте мртва природа овог дивног Панонског мора!
(Одлази)

5. СЦЕНА

*Зуцоне улази у своју кућу, у Блајњавцу, ѡрилично зајушићену, у
неком рејро сјилу, и зајиче Даницу за сјолом како сервира
есцајџ. Зуцоне је мерка. Мрвица ѓлаче у колевци. Зуцоне лући
Даницу ѓо зајиљку. Њој излеји есцајџ из рука. Наслања се на сјо.
Зуцоне седа.*

ЗУЦОНЕ: Колико сам ти пута рекао да је подојиш и пресвучеш
да ми стално не кмечи кад једем!

ДАНИЦА: Расту јој зуби, па је нервозна.

Он јој ѡресне шамарчину. Даница се заљуља.

ЗУЦОНЕ: А што је не забавиш да не плаче? Немаш времена?
Крешеш се по селу...

ДАНИЦА: Немој, Зуци, молим те...

- ЗУЦОНЕ: И ти кмечиш, и она кмечи... Шта сам ја богу скривео да имам кућу плача, а не мирни дом, као сав нормалан свет?!
(Почиње да срче сују. Ойече се)
- ЗУЦОНЕ: А зашто је супа врућа? Колико пута сам ти рекао да је расхладиш?
- ДАНИЦА: (Зајеца)
Све што урадим не ваља...
- ЗУЦОНЕ: Па што не урадиш нешто да ваља?
- ДАНИЦА: Радим најбоље што умем.
Даница се повлачи код колевке. Он меша сују кашиком.
- ЗУЦОНЕ: Ко ми је крив кад сам дебила оженио!
(Даница умирује Мрвицу, али она њојачава са њла-
чем. Зуцоне баца кашику у њањир)
Ако је не умириш и тебе ћу и њу продати Тали-
јанима! Види на шта личиш... Ко да пишаш у
штек-дозну сваки дан, вештице!
- ДАНИЦА: (Болно)
Не личим на те твоје курве које шверцујеш за Ита-
лију, свињо! Личим на несрећну жену!
Зуцоне устјаје и њуче је. Неко куца, али они не чују.
- ЗУЦОНЕ: Ти ћеш да ми кажеш, дрољо... Ти ћеш да ми
кажеш...
- Врајта се ошварају. Улазе Иво Алас и Професор... А њаман кад
зајворе врајта, без душе улази Миле Гусан, и њокушава да дође до
ваздуха, али га Иво не види, неџо, накосирешен, ѡрилази Зуцонеу.
Овај се повлачи око сѡла. Иво за њим.*
- ИВО АЛАС: Шта то радиш?
- ЗУЦОНЕ: Тучем жену!
- ИВО АЛАС: Кога тучеш?
- ЗУЦОНЕ: Моју жену, Алас!
- ИВО АЛАС: Не тучеш твоју жену, него моју сестру, пиздо
ћелава!
- Миле Гусан дахће, одушевљен, иза Ива Аласа.*
- МИЛЕ ГУСАН: Пиздо ћелава, пиздо ћелава...
- Иво Алас ѡкушава ѡреко сѡла да удари Зуцонеа, који измиче, а
он руши њањире на ѡд.*
- ИВО АЛАС: Стани, јајаро... Дођи да мене тучеш!
- Миле Гусан скакуће и ѡнавља, као навидан.*

МИЛЕ ГУСАН: Јајаро ћелава... Јајаро ћелава...

ДАНИЦА: Немој, Иво! Немој, молим те!

ИВО АЛАС: Немој? Шта немој? Хоћеш да те туче?

ДАНИЦА: Мој је човек... Нек ме туче.

ИВО АЛАС: Јеси ли ти нормална жена?

Даница уздише, покушава да иза ува сѝави бич раичујане косе.

ДАНИЦА: Нисам... Али, мој је човек, па нек ради шта хоће.

Пауза. Иво Алас зризе усну.

ИВО АЛАС: Спреси себе и Мрвицу... Водим вас кући.

ДАНИЦА: Ово је наша кућа...

Иво Алас замахне ка њој, она зажмури. Он сѝисне ѝесницу, суздржава се.

ИВО АЛАС: Хоћеш ја да те пребијем... Ух! Луда главо... Давно сам ти рекао да се не удајеш за ову фукару.

ЗУЦОНЕ: Немој да се вређамо, Алас... Ти радиш са овом фукаром, фифти-фифти!

Иво Алас полейѝи на њеѝа. Зуцоне измиче иза сѝола.

ИВО АЛАС: Тути, бре, олошу, да те не обесим за језик! И дирнеш ли је још једном ја ћу теби дати...

МИЛЕ ГУСАН: И ја ћу ти дати... И ја ћу ти дати... што ти тата даје мати...

(Церека се)

Зецу, зецу, зецу...

ИВО АЛАС: Опет шверцујеш курве, је ли? Ја сам ти набацио Црногорце да узмеш неку кинту на шверц за Жабаре, али не да продајеш курве, пизда ти материна!

ЗУЦОНЕ: Твојом барком, не заборави! Али кад узимаш лову боли те брига, а? Ал', то је саучесништво да знаш!

Иво Алас јурне на њеѝа.

ИВО АЛАС: Марш напоље!

Зуцоне бежи кроз враѝа. Миле Гусан залуѝи враѝа за њим.

МИЛЕ ГУСАН: Марш напоље, зецу кепецу!

Даница уздише. Онда погледа, скрушено, у Ива Аласа.

ДАНИЦА: Хоћете кафу? Ракију?

ИВО АЛАС: Нећу!

(Зазрли је)

Ова те багра вара на сваком кораку...

ДАНИЦА: Знам...
                           (Зајеца, ња брише нос)
                           Шта ми је – ту ми је.

ИВО АЛАС: Врати се кући.

ДАНИЦА: Никад! Кад сте ми бранили да се удам за њега, ја вас нисам послушала... Како ћу сад кући са бебом? Шта ће Блатњавац рећи?

ИВО АЛАС: Шта хоће! Шта те брига? Онај идиот те само туче и вара! Питање је кад ће да заглави кавез због шверца курви.

Даница обгрли рукама колена, положи главу на њих и тихо зајеца.

ДАНИЦА: Знам... Зашто ми стално то помињеш! Хоћеш да се убијем? Шта хоћеш? И убила бих се да ми није Мрвице!

Узима Мрвицу из колијевке и пригрли је. Дејте зайлаче. Иво Алас седа до ње и загрли је.

ИВО АЛАС: Смири се... Ех, ја сам последњи који ти могу прибацити.
                           (Љуби је. Онда се загледа у њод. Миле Гусан прилази и седа испред њих, на њод. Гледа их радознано. Професор свира неки свој бол)
                           Али ми жао... Сестра си ми...
                           (Пауза)
                           Ето... опет сам урликао испод Миљаниног прозора.

ДАНИЦА   *(Сажаливо)*
                           Чула сам те... Чуло те читаво село.

Иво Алас шири руке.

ИВО АЛАС: Кад се напијем не знам шта радим!?
                           (Уздише)
                           Кажи Миљани да је међу нама готово! Задњи пут сам данас због ње плакао...

ДАНИЦА: Хвала богу... Схвати да је она удата жена!

ИВО АЛАС: Схватам трезан, али кад сам пијан неће то у мени неко зло да схвати! Неће па неће...

(Ставља главу у руке. Она га милује по коси. Професор је загледан у њих, али и даље свира. Миле Гусан устaje и доишче хармонику, ња узмиче, ња ојей. Професор га шужно гледа. Миле Гусан се цери, ња и он почиње да милује Ива Аласа по коси.)

ДАНИЦА: Од када се удала још се ниси отрезнио, несрећо.

МИЛЕ ГУСАН: *(Сажаливо)*

Није, није... Пичка пати! Пичка пати...

Сви се кикоћу. Иво Алас уздише.

ИВО АЛАС: Миле, пребићу те...

(И Миле Гусан се смеје кад види да је смешан. Иво Алас врџи љавом)

Не пијем ја због ње... Пијем што немам шта друго да радим... Је л' тако, Профо?

ПРОФЕСОР: Не знам за тебе, али мој проблем је сличне врсте. Кад изгубиш мотив – то је за душу, као за тело кад му падне имунитет. Ја сам ти, отприлике, Алас, беживотни човек кога ветар носи... Ја не осећам ноге и руке има већ толико година... Вероватно идем по аутоматизму... Опс, извињавам се... То је моја прича... Извините, молим вас.

Засвира тишо. Миле Гусан сџоји исџред њега и џомера љаву како џод он развуче хармонику. Иво Алас љледа у њих, а Даница ља џриџрли.

ДАНИЦА: Што не идеш у риболов као некад?

ИВО АЛАС: Не трзају рибе на мене...

(Осмехује се)

Знаш и по Миљани.

(Усџаје)

И ако те ћелави пипне – мени кажи...

МИЛЕ ГУСАН: И мени! Пичка ћелава....

Иво Алас љуби сесџру, џа заџрли браџа.

ИВО АЛАС: Је л' те мајка послала да ме доведеш кући?

МИЛЕ ГУСАН: Кренуо кући и чуо те да патиш... Пичка пати, пичка пати...

Кикоће се радосно. Иво Алас ља џура кроз враџа, џа се осврће.

ИВО АЛАС: Размисли, сестро... Видимо се!

Излази за Милом Гусаном. Професор џолази за њима, џа засџаје на враџима. Поклони се Даници.

ПРОФЕСОР: Извините госпођо на сметњи. И ако вам нешто значи, рећи ћу вам, чувајте своју срећу и несрећу до задњег... И увек рачунајте да од горег има горе. До виђења.

Излази. Даница уздише, ња њочиње да њревија Мрвицу. Прозор се одишкрине, и Зуцоне ускаче. У уџлу усана му доџорева циџаретиња. Шкиљи кроз дим и ѡрезриво џовори.

ЗУЦОНЕ: Од каквих сам се ја силеџија оженио... бог те мазо?!

ДАНИЦА: Хоћеш меса?

ЗУЦОНЕ: Нећу... Хоћу крви... да ти се напијем, гуско једна! Шпијаш ме брату силеџији! Где нестале велика љубав према мени? Идем да волим праве жене...

Одлази до виџирине, узима новац из неке куџије, ѡџледа у ѡролазу Даницу са мржњом и ускаче кроз ѡрозор. Даница седа. Привија деџе на џруди. Телефон звони. Она усџаје и јавља се.

ДАНИЦА: Ја сам... Ко умро? Генерал... Не знам да ли ћу моћи доћи... Жао ми је... Мени није оставио ништа... Како знам? Тако што сам одавно сигурна да ништа лепо не може да ми се деси. До виђења.

Сџушџија слушалицу. Сузе јој ѡџеку. Седа. Телефон ѡново звони, али она неће да се јави... Она ѡривије деџе још јаче. У џоме се враџиња ѡреском оџварају. Улази Миљана без даха, умоџана у свилену шал.

МИЉАНА: Видела сам га... Шта је рекао?

ДАНИЦА: Што и сваки пут кад се напије.

Миљана седа исџред њених ноџу и обџрли их. Наслања џлаву на њена колена.

МИЉАНА: Шта да радим, мила моја? Ако се разведем изгубићу све... Ако му се вратим – пропиће ме... Саветуј ме? Брат ти је!

Даница једном руком држи бебу, а друџом милује Миљану ѡ џлави.

ДАНИЦА: Трпи, као и ја што трпим годинама.

МИЉАНА: *(Зајеца)*

Како да трпим кад га волим? Десет година неће да престане... Сваки дан га тражим на цести, на реци, у пољима... Убићу се! Шта да радим? Боже, шта да радим?

ДАНИЦА: Боље врабац у руци, него голуб на грани, драга моја...

Миљана зајеца. Даница крећу сузе низ образе.

6. СЦЕНА

За сѝаринским сѝолом, у архаичној аѝмосфери, сѝаре куће на салашу, Бела реже ѿврће и месо за ручак, на сѝолу. У ѝоме, без даха, уѝрчава Миле Гусан, са ѓусаном у наручју.

МИЛЕ ГУСАН: Умро стрико! Умро стрико...

Бела ѓледа неѝоверљиво у њеѓа, ѝа брише руке о кецељу. У ѝоме улазе Иво Алас и Професор.

БЕЛА: Иво, сине, шта ово Миле прича?

Иво Алас седа на креветѝ. Показује Професору да седе ѝоред њеѓа, ѝа овај седа.

ИВО АЛАС: Умро је стриц! Напокон.

БЕЛА: Који стриц? Шта то причаш?

МИЛЕ ГУСАН: Неки стриц генерал... Пичка ћелава ми рекла...

ИВО АЛАС: Умро је генерал Павле, мама.

Бела се уједа за усну.

МИЛЕ ГУСАН: Ко је то, мајко?

БЕЛА: Неки тамо... Не долази ти он ништа.

МИЛЕ ГУСАН: Значи није умро стриц?

БЕЛА: Није! Умро је неко што нам ништа не долази, срећо, не секирај се!

ИВО АЛАС: И говна умиру... ал' касно!
(Зацерека се. Муне Професора)
Уједи ме за срце, побро!

Професор засвира неку ѝужну мелодију, ѝиохо.

БЕЛА: Ко ти је сад овај, Иво? Имаш ли ти нормалног друга?

Професор се ѝужно осмехује. Усѝаје и љуби руку Бели.

ПРОФЕСОР: Покојни професор Ђузепе Степановић вама на услузи, госпођо!

БЕЛА: Не причај глупости, несрећо! Зашто си покојни?

ПРОФЕСОР: Жене ми отишле са другима. Деца за женама. Ја за спасом душе... Ја сам мртвац који хода, госпођо. Ако сам на сметњи, а сигуран сам да јесам, дозволите ми да се удаљим! Смрт, па ни полужива, као што је ја живим, нигде није добро дошла.

Устїаје. Бела ѓа нежно враћа на сїолицу.

БЕЛА: Седи... Јеси ли гладан?
(Професор одмахује ѓавом)
Ајде, са нама ћеш ручати.

МИЛЕ ГУСАН: Покојни Степа Ђузеповић!
(Грохоћом се засмеје и ућерује ћрсї у Професора)
Покојни Степа...

БЕЛА: Где су ти гуске? Брже код гусака!

Миле Гусан излази, кикоћући се као дете. Бела оћїасује кецељу. Узима из вићрине чашу и флашу са ракијом. Сїавља на ћослу-жавник, ћа ћолази до једних собних враћа и куца. Улази у мрак. ИвоАлас исћод ѓласа заћева ћесму „Проклећа је Америка“. Улази Радица са кесама.

РАДИЦА: Где је мама?

ИВО АЛАС: Код дрекавца!
(Заћерека се)
Профо, знаш... ја сам био егал са свим мангупима у Београду... У Италији... У свакој вукојебини где сам доспео... Могао сам да боксујем за све аматере у бившој Југи... Никог се нисам бојао, али дрекавца се још бојим, чини ми се.

ПРОФЕСОР: И моја деца су се бојала дрекавца... док су били са мном... а сад не знам чега се боје.
(Зајеца на моменай, ћа јако ушмркне. Хукне)
Извините!

Насїавља да свира. Они ѓа ѓледају са неким сажалењем, али у чуду. Радица из кеса вади воће, ћоврће и осћале намирнице, ћа насїавља да ради око ћоврћа и меса, где је Бела сћала. У ћоме улази Таса, у смокинѓу, са ћолуцилиндром на ѓлави и мећалним ићїаћом у руци. Радица засћїаје, ћа звизне. Иво Алас ћоћледа браћа исћод очи.

ИВО АЛАС: Ти већ наследио стрикове паре, а?

ТАСА: Мислим да ће на стричево дворење доћи много значајних људи, па није ред да идем обучен као клошар.

ИВО АЛАС: Да, ти си угледан колпортер Новог Сада са све околином!
(Заћерека се, ћа ћоћледа у Професора)
Побро, уједи ме за срце кад те молим.

ТАСА: Ја држим до себе!
(У њоме улази Миле Гусан као фурија, са ѓусаном у задрљају. Таса му намиђује)
 Миле, јесу ли ти све гуске на броју?

МИЛЕ ГУСАН: Мајка каже да су паметније од тебе... Знају доћи кући где год их оставиш!

Сви се засмеју. Таса их погледа презриво. Узима парадајз и загризе, ња се кроз залогај обраћа Радици.

ТАСА: Шта је за ручак?

РАДИЦА: Зар не видиш, паприкаш! Или си, мој господине, одједном заборавио како се зове ово јело?

У њоме се ошкључавају, ња ошварају враића од собе. Излази Јован, блед као вампир, мршав – само коси и кожа, у новој генералској униформи, са обележјима генерала из Народно ослободилачке борбе из II светског рата. Сви блену. Миле Гусан њлашљиво задрли Белу. Професор, свира њихо, не обраћа њажњу на догађаје у кући.

МИЛЕ ГУСАН: Ко је овај човек, мајко?

БЕЛА: Твој отац, срећо, не бој се!

ИВО АЛАС: Дрекавац!?

Јован седа. Сви гледају у њега као у бунилу. Иво Алас ошреса главом. Погледа у Професора. Радица инстинктивно придрли Тасу, који зева у Јована. Миле Гусан прилази презно оцу и њића га. Јован ћуши. Па устијаје и придрли га. Миле Гусан врисне и истиргне се. Бела га узима за руку.

БЕЛА: Не бој се, срећо, загрли оца.

Доводи га до Јована. Јован га задрли. Заљлаче. Зарије фацу у њеђову разбарушену косу.

ИВО АЛАС: Данас сам баш претерао са пићем... Идем да спавам.

Јован шири руке да га задрли.

ЈОВАН: Да те загрлим, сине!

Иво Алас засијаје пред њим, ња га погледа презриво, да Јовану њадају руке.

ИВО АЛАС: Требао си ме загрлити кад ми је било тешко. Данас ми ниси потребан.

ЈОВАН: Али... јеси ти мени.

ИВО АЛАС: Ко је кога овде родио, људи?

Окреће се и гледа присуиће. Они гледају у њод.

- ЈОВАН: Иво, сад смо сви ту...
- ИВО АЛАС: Ја нисам. Ја сам далеко...
(Погледа у Белу. Помилује је по уљаканом лицу)
Био бих још даље да ми није тебе, мама!
- Љуби је у чело. Одлази кроз друџа собна вратиа. Радица блене у њих, ња у Тасу, који се љлујаво осмехује.*
- ТАСА: Нешто нисам гладан... Идем до стрица Павла...
Доћи ће неки значајни људи.
- Излази журно. Јован љрилази Професору, који свира.*
- ЈОВАН: Ово мора да је Дуле, он је шоумен, причала си ми...
(Зџраби Професора који скочи на ноге, ња џа за-
џрли љреко хармонике)
Где нема песме, нема ни живота.
(Бела џа чуја за рукав)
И тати ћеш да свираш, сине.
- ПРОФЕСОР: Ја сам мом тати одавно одсвирао последњу песму,
господине.
(Пружа руку. Наклони се)
Покојни професор средње музичке школе „Мо-
краџац“ – Ђузепе Степановић, драго ми је.
- Рукује се са збуњеним Јованом, који се осврће на Белу.*
- ЈОВАН: Да ми ниси донела копиле у кућу, Бела?
- РАДИЦА: (Јовану)
Срам те било! Ти неког можеш да прекориш?
- ЈОВАН: Моја крв!
(Заџрли збуњену и бесну Радицу)
Данице моја, рано моја!
- РАДИЦА: (Гура џа)
Бар си му могла фотографије показати да не брка
лончиће!
(Узима љашину. Окреће се Професору)
Профо, да ниси за једну ракију?
- ПРОФЕСОР: Са задовољством.
- Излазе. Јован довикује.*
- ЈОВАН: Жене не пију, Радице, сине!
- Радица се враћа и љодбочује.*
- РАДИЦА: Па си нашао да ме васпитаваш у 41-ој години!
Срам те било!
- Излази. Јован џледа у Белу.*

ЈОВАН: Много си ти, Бела, ову децу распустила! Треба овде чврста рука... Дај мене и Милету по ракију!

(Јован седа. Миле Гусан њоскочи, седа и луџи шаком о сџо.

МИЛЕ ГУСАН: Милету ракију, да не вадим чакију!

БЕЛА: Немој, Јоване, пије таблете!

МИЛЕ ГУСАН: Јебеш таблете, дај Милету ракију!

ЈОВАН: Нема више таблета! Ракију!

Луџи шаком о сџо. Миле Гусан се церека и удара шаком о сџо, у неком само њему њознаџом рџџму. Јован блене у њеџа. Бела уздише...

Зайџамњење.

7. СЦЕНА

Вила џенерала Павла Кривачкоџ у Новом Саду одувек је џленила леџоџом и раскоџиноџу. Таква је била и унуџраџноџсџи. Просџирани салон је уреџен као салон за џријеме. На зидовима су велики џорџиреџи Јосџија Броза Тиџа, Карла Маркса, Фридриха Енџелса, а у средини највеџа џокојноџ џенерала Павла Кривачкоџ, који је једно-јајчани близанац Јованов, џџо видимо џо слици. Велико кружно сџеџениџије води на сџраџи џде су сџаваџе собе. Двокрџлна враџа воде у кухињу, а једнокрџлна у џросџирано куџаџило. Око камина је велика кожна џарниџура, која се сасџоји од џроседа, двоседа и више фоџеља. Иза великоџ џрџезаријскоџ сџола видимо сџаклена враџа која воде на џерасу и велики леџо уреџени врџи, који се наслуџује кроз сџакло. На средини једноџ зида, на комоди, налази се фоџоџрафија џенерала Павла у униформи, са црним флором у џоџку, окружена цвеџем. Зачује се звонце. Низ сџеџениџије, уџркос џодинама, живо силази Младен, носаџи, у црном оделу, са леџџирком на оковраџнику снежно беле коџуље. Оџвара враџа. По-јаваљује се уџлакани Таса, који заџрли суздржаноџ Младена.)

ТАСА: Све нас је изненадио! Све....

Младен се извлачи из заџрљаја и зайџвара враџа.

МЛАДЕН: *(Официрски)*

Генерал није волео сузе, ни у добру, ни у злу! Зато се понашајте у складу са ликом и делом вашег блаженопочившег стрица!

(Показује на џарниџуру џоред камина)

Изволите, удобно се сместите. Сад ће послужење!

Одлази у кухињу. Кад зајвори врајџа, Таса њоскочи и цикне од радосџи. Почиње да љуби сџричеву фотџографију на сџолу, џа слику на зиду.

ТАСА: Стриче, буразеру, слику ти љубим! Умро си у право време... Као да си знао у каква сам говна упао, кост ти љубим!

Онда оџеџ цмаче фотџографију на сџолу, а у џоџе џа заџиче Јана са џослужавником у рукама.

ЈАНА: Госпон Тасо?! Шта то радите, забога?

Он се џрене, џа џрави џлачну фацу.

ТАСА: О, тета Јано, буразеру.... моја слатка тета Јано... О, шта нас ово задеси, за бога милога....

Грли је и јеца. Она џокушава да сџаси џослужавник са флашом висиџа и чашом.

ЈАНА: Шта нас је снашло!? Умрла стара стипса.... Није ми уплатио дана радног стажа за тридесет година службе! Море, дабогда у пакао отиш'о! 'Место да идем у пензију и обилазим бање, ја морам да обилазим пензионо, адвокате и судове да тужим покојну шкртицу и да наплатим што ми је дужан!
(Уваљује Таси џослужавник у руке)
Изволите, Кривачки, па се сами служите. Јана вас је доста служила, а сад ће да вас тужи!

ТАСА: *(Усџукне)*
А зашто мене, Јано, буразеру?

ЈАНА: Зато што сте и ви наследник!

ТАСА: *(Смешка се)*
Мислите?

ЈАНА: Ви сте му братанић... нисам ја!

ТАСА: *(Треџће)*
Сигурни сте?

ЈАНА: Да нисте усвојени?

ТАСА: Не, бог ми је сведок! Ако треба урадићу и ДНК!
Више има стричеве крви у мени, него моје!

ЈАНА: Е, онда ћу да вас тужим!

Он је заџрли.

ТАСА: Тета Јано, буразеру, ако ја будем наследник неће уопште бити потребе да се тужимо...
(Грља кажиџрсџи и џалац десне руке)
Договорићемо се као људи.

Она ља љледа нејверљиво. Он јој се осмехује. Она ља муне лакћом у ребра, ља се засмеје. Узима јослужавник.

ЈАНА: Баволе један! Изволите попити виски!

ТАСА: Из тако лепе руке... биће ми задовољство и отров да попијем!

Узима чашу и исијаја јиће на искиај. Најежи се и сјиресе. Зачује се звоно. Она осјавља јослужавник.

ЈАНА: Ко је сад?
(Прекрси се)
Хвала богу, кућа оживела од кад је шкрти баксуз умро!

Осјавља јослужавник на сјо и креће ка врајима. У јоме се јојављује Младен.

МЛАДЕН: Ја ћу! И, рекао сам ти сто пута, да се не појављујеш тако несређена пред нашим гостима! Од тебе би се препао споменик, а не нормалан човек!

ЈАНА: Ти ћеш да ми кажеш, крокодиле упарађени, носати!

МЛАДЕН: Ћут'!
(Таси)
Извините...
(Јани)
Трим те ја, алапачо, тридесет година! Нема више генерала да те брани! Марш у кухињу, да те не пошаљем у брда одакле си дошла!
(Таси)
Извините...

Пролази свечано јоред њих. Она му се јлази иза леђа.

ЈАНА: Ја из брда!?
(Таси)
А његова кућа на Златибору је триста метара височија од моје!?! Алигатор један говеђи!

Ојет се јлази и јолази у кухињу. Таса узима флашу са јослужавника и сјавља је из шроседа. Младен ојвара враја. Улазе Дуле Меџик и Анамарија, обучени у свечану црну одећу.

МЛАДЕН: Изволите, господо.

ДУЛЕ МЕЏИК: Да сте мене слушали, ви и мој стриц, друже Младене, данас би ме он дочекао, а не ви!

МЛАДЕН: Ваш стриц не би сигурно док је ова жена са вама!

АНАМАРИЈА: Куцо, претвори овог старца у жапца! Он да вређа музу највећег српског белог мага!?

ДУЛЕ МЕЦИК: *(Младену)*
Младене, чули сте даму, скратите језик! Она је моја супруга, а ви сте слуга у кући мог покојног стрица, и ништа више!

МЛАДЕН: Ађутант, друже магу, тачније!
(Уздише)
Него, нећу вам ја још дуго сметати, другови. Одлазим из ове куће, али тек кад испуним последњи задатак који ми је друг генерал наредио!

ДУЛЕ МЕЦИК: А то је да га сахраните са највећим војним частима, плотунима, са ин меморијом на националном дневнику?

МЛАДЕН: Не, друг генерал је већ спаљен и његов пепео је војни борбени авион просуо од Суботице до Призрена... А мој последњи задатак је строго извршење покојникове последње воље.

ДУЛЕ МЕЦИК: А то је?

МЛАДЕН: Тестамент ћу прочитати кад покојникова фамилија буде на окупу!
(Показује на гарниџуру где седи Таса)
Изволите. Послужење ће одмах.

(Одлази у кухињу. Таса усџаје, њолази у сусрећ браћу. Шири руке.

ТАСА: Дуле, буразеру... Снашо, буразеру!

АНАМАРИЈА: *(Мужу)*
Куцо, зар нам твој буразер Таса не дугује 1 000 евра, које је позајмио пре три дана за лечење у бањи, кад је дошао са гипсом на левој нози, десној руци и чалмом око главе, јер је преживео тешку саобраћајну несрећу?

Таса се осмехује. Шири руке.

ТАСА: Погрешили доктори снимке!
(Крсти се)
Слава богу. Па мени ставили гипс уместо овоме што ме ударио шлепером.

АНАМАРИЈА: Па он сломљен?

ТАСА: *(Сажаливо)*
Поломљен ко славски колач!

Анамарија погледа стиро̀го у Дула, а овај се намрачи на нацерово̀ Тасу.

ДУЛЕ МЕЦИК: Тасо, буразеру, чуо си моју супругу...

АНАМАРИЈА: Куцо, побогу, зашто не персираш странку? Нисте заједно овце чували!

ДУЛЕ МЕЦИК: Извињавам се...

ТАСА: Ал' јесмо гуске и свиње!

АНАМАРИЈА: Ха, знала сам!

ДУЛЕ МЕЦИК: (*Пиоцрвени*)

Је л'?! Кад је тако, Тасо, кад ми вратите новац који сам вам позајмио грлићемо се и љубити док не паднемо мртви. До тада, ви сте мртви за мене!

Пролази и седа ишио даље од брајџа. Таса их љледа, џа се осмехује.

ТАСА: Вратићу, Мецик, буразеру, вратићу... Ево, нисмо заједно чували гуске и свиње... Ја сам их чувао!

АНАМАРИЈА: Кад?

ТАСА: Па, кад смо били мали...

АНАМАРИЈА: Шта ме брига за овце и гуске? Кад ћете да вратите паре?

ТАСА: Нисам од тебе позајмио, него од мог брата!

АНАМАРИЈА: И пре три дана сам рекла мојој наивној куци да сте ви, Тасо, преварант и да ћемо се начекати да вратите новац, иако нисам знала да сте поломили и шлепер и шофера!

ТАСА: Ево, стриц је умро... Вратићу одмах!

АНАМАРИЈА: Али од вашег дела!

ДУЛЕ МЕЦИК: То се подразумева!

Улази Јана.

ЈАНА: Шта ће господа пити?

АНАМАРИЈА: Џин тоник!

ЈАНА: Нема.

АНАМАРИЈА: Јегер.

ЈАНА: Нема!

АНАМАРИЈА: Па шта имате?

ЈАНА: Пун шпајз!

АНАМАРИЈА: Чега?

ЈАНА: Нисам ја магационер, него Младен. Ја сам кућна помоћница.

ДУЛЕ МЕЦИК: Два вискија, Јано.

АНАМАРИЈА: Са ледом!

ЈАНА: Нема!

АНАМАРИЈА: Онда са кока-колом!

ЈАНА: *(Анамарији)*
За вас нема ништа!
(Мецику)
Ваш стриц, стара стипса, једино је био у праву што је ову опајдару хтео заувек да најури из ове куће!

Одлази. Анамарија се чуди.

АНАМАРИЈА: Ја, стварно, не знам зашто ме сви мрзе!

ДУЛЕ МЕЦИК: Зато што су љубоморни на тебе, мацо!

Љуби је. Таса вади флашу иза ширседа и љружа је Анамарији.

ТАСА: Имам ја за мене и тебе, снајка, буразеру!
(Смешка се)
Потегни слободно...

АНАМАРИЈА: *(Зџрожена)*
На шта вам ја личим?

ТАСА: Шта се љутиш?! Ракија је сама по себи стерилна, јер да није зар бих потегнуо после тебе?

Нађиње и љије. Зађамњење.

8. СЦЕНА

Миле Гусан, обучен у ново одело, зачешљан, обријан, иде љоред Јована, који носи ловницу, двоцевку, у руци, и љрилазе кафани „Пејроварадин“, на чијој штераси седе два љијана Руса, џледају се немо, куцају, укршијају руке и љију ракију на искај, ља љако сћално.

ПРОЛАЗНИК: *(Off)*
Миле Гусан! Миле Гусан...

Јован се окреће и у ходу исђравља љушку, ља зађуца у љравцу џласа, а сачма се разасје љо околним врајћима и љрозорима. Два Руса залежу на штераси и ваде љишићоље. Одједном се ролејине најближих сћанова зађварају као љо команди. Радица излази из кафане и крсти се. Руси усђају кад виде да Јован љуца у суђројном смеру, и враћају љишићоље у фуђроле исђод љазуха.

ЈОВАН: *(Дрекне)*
 Ко га још једном зовне гусан, одраћу га ко јарца, говнаријо једна безобразна! Ја сам овај град ослободио! Запамтите – генерал Јован Кривачки се опет вратио да још једном ослободи Нови Сад! Али не од фашиста, него од домаћих издајника инфилтрираних у Народноослободилачку војску!

Полази назад ка кафани „Пејроварадин“ и сџавља нове џајпироне у џушку. Миле Гусан скакуће уз њеџа.

МИЛЕ ГУСАН: Све их побиј, тата! Све их побиј...

ЈОВАН: Неће нико сина Јована Кривачког звати гусан, док је жив генерал Јован Кривачки!

МИЛЕ ГУСАН: Дај мени, тата.. дај мени... Како ћу да их побијем... Дај мени...

ЈОВАН: Полако, сине, полако... Фукаре никад не фали...
У шоме из друџоџ љраваца наилазе Пој и Ана. Пој и Јован засџају. Гледају се. Миле Гусан џледа у Ану и шајуће оцу.

МИЛЕ ГУСАН: Како бих је јебо, тата... Како бих је јебо, тата...

ПОП: *(Крсџи се)*
 Боже ми опрости, јеси ли то ти, генерале?

ЈОВАН: Главом и брковима, шклемпава вашко! Познао бих те по ушима па да је прошло хиљаду година, а не 60, од кад си четниковао по Блатњавцу!

ПОП: Ја сам чуо да си умро пре недељу дана, генерале!?

ЈОВАН: Умро је један генерал Павле, али ја нисам, Попе, као што видиш! И ја сам генерал Јован Кривачки, ако си заборавио!

ПОП: *(Зайрејће)*
 Зар ти ниси у Русији?

ЈОВАН: Где сам био – био сам! Сад сам овде!

ПОП: *(Збуњено)*
 Па... прими саучешће за братом...

Пужа руку, али Јован мимоилази и седа за сџо. Сџавља ловницу на сџо. Миле Гусан сџаје иза њеџа.

ЈОВАН: Саучешће пошаљи Генерал-штабу. Ја сам се њега одрекао пре пола века, прото!
(Измиче сџолицу сину)
 Седи, сине...

(Миле Гусан љледа у Ану, бали)

Седи кад кажем!

(Миле Гусан седа)

Син Јована Кривачког има да седи са људима, а не са гускама!

(Поју)

Седи!

ПОП: Журимо на службу. Ово ми је унука. Ана. Мези-мица.

Јован ућерује ловницу у њеџа. Пој седа. Ана блене. Пој је ѿвлачи за рукав и она седа са њима.

ЈОВАН: Имаш лепу унуку, попе.

ПОП: Имам, богу хвала...

ЈОВАН: Имам и ја лепог сина...

(Луја Мила Гусана ѿ раменима, а овај се шећури.

Јован се смешка. Пој заклима љлавом)

Па да се пријатељимо, попе, а?

Пој џуја ѿљувачку.

ПОП: Још је Ана млада... Ал', боже здравља, причаћемо...

АНА: Шта је ово, деда?

(Усћаје. Гледа шокирано у деду)

Продајеш ме на пијаци? Ценкаш се?

ЈОВАН: Седи, мала!

АНА: *(Деди)*

Да се удам за лудог Мила Гусана! Ни у лудилу!

Одлази. Јован љледа за њом. Намиџује сину, који бали док она журно њише куковима.

МИЛЕ ГУСАН: Луди Миле! Луди Миле...

ПОП: *(Шири руке)*

Не замери јој, Јоване. Младо, лудо....

Јован љледа за њом. Намиџује сину.

ЈОВАН: Ово је девојка за тебе, сине! Ватра жива!

Миле Гусан се мешкољи и осмехује.

МИЛЕ ГУСАН: Како бих је јебо, како бих је јебо, тата...

ЈОВАН: *(Поју)*

Млад, луд, прого... Не замери!

ПОП: Само нека су здраво... Имају се кад опаметити.

Радица ђрилази. Чисти сїо.

РАДИЦА: Добар дан, тата. Помоз бог, прото. Изволите.

ЈОВАН: По једну вотку, али флашу, мени и Попу! А Милу нешто блаже... Неку воћну... лозу!

(Осврће се на туристе)

И оним Швеђанима шта пију.

РАДИЦА: Нису Швеђани, него Руси. Пију од јутрос, а после ће се, као и обично, помлатити један са другим! Стока пијана!

ЈОВАН: *(Усїаје)*

Руси? Одакле Руси, Радице?

РАДИЦА: Тата, док си ти био на службеном путу, Руси су опсадирали Европу. Има их више у Војводини, него Срба!

Јован узима ђушку, инстинктивно. Шири руке. Млаћара ђушком. Креће ка Русима. Они усїају и ваде ђишиоље.

ЈОВАН: Добро дошли, браћо Руси! Добро дошли, ослободници!

Радица сїаје између њих.

РАДИЦА: Тата, то су туристи, пословни људи, нису војници.

(Окреће се Русима)

Товаришци, мој тата љубљу вас. Љубљу Русију! Информбиро...

(Руси се осмехују, враћају ђишиоље. Радица се окреће ка оцу)

Склањај пушку, тата, ово нису војници, ни комунисти, него туристи, али везнути туристи... Криминалци са туристичком визом.

ЈОВАН: Јебем ја Русе туристе! Руси су војници! Руси су ратници!

Сїаје мирно. Сїиснују ђесницу сїавља на чело и ђочиње да ђјева „Каћушу“, омиљену ђесму Црвене армије. Руси наздрављају. Почињу да ђевају са њим, осмехују се један друћом. Пој се крсїи. Миле Гусан скаче око њих и скандира.

МИЛЕ ГУСАН: Уа, Руси – буба руси! Уа, Руси – буба руси!

ЈОВАН: Стој!
(Хваћа сина за уво. Руси се збуњено блену, ња се смеју. Пој се крсти. Радица зграби Јованову руку којом његли сину уво)
 Шта то хулиш, балавче?

РАДИЦА: Тата, шта то радиш? Пусту га, бре!

ЈОВАН: *(Одзурне је)*
 Ја сам пола века био у гробу због одбране Руса, а он нашао, моја крв, да их вређа!

МИЛЕ ГУСАН: То каже Алас... Иво!
(Ојрѓне се)

ЈОВАН: Који несрећни Иво Алас?

МИЛЕ ГУСАН: Онај што каже да си ти говно!
(Трља уво, ња зајеца)
 Тата говно! Тата говно!

Јован ујерује ловницу у сина.

ЈОВАН: Ко је тата – говно?!

Миле Гусан блене у њега, ња сџавља ѓрстије у цеву двоцевке. Пој се крсти. Руси се церекају. Радица зграби њушку.

РАДИЦА: Ти си идиот, тата Јоване Кривачки! Ти си умоболан! Који родитељ потеже пушку на свог ретардираног сина?

Миле Гусан се час смије, а час јеца и ѓрља црвено уво.

МИЛЕ ГУСАН: Тата говно! Тата говно!

РАДИЦА: Који родитељ због своје сјебане каријере живи у соби пола века и прави децу својој драгој сељанки, која зна само да ћути и трпи!

МИЛЕ ГУСАН: Тата говно! Тата говно!

Јован блене. Радица му ојима њушку. Руси се смеју. Пој се крсти.

ЈОВАН: Радице, кћери, пази шта причаш пред Русима!

РАДИЦА: Јебали те Руси, тата! Јеси ли чуо?

Миле Гусан скакуће и ѓајше.

МИЛЕ ГУСАН: Јебали те Руси! Јебали те Руси!

Радица се изненада окреће Русима, и ојаљује меџак изнад њих. Они дижу руке у ваздух.

РАДИЦА: Руси, марш у пичку материну! Марш из моје кафане!

Јован сѝаје између њих са раширеним рукама.

ЈОВАН: Радице, злато моје, пола века чекам Русе, а ти их тераш ко вране из кукуруза!

РАДИЦА: Марш! И ти и Руси!
(Боцка га нервозно љушком у ѓруди)
Нису ово твоји комунисти, него лопови, шверцери, тајкуни! Видиш овог са брковима... Тај је купио наше шећеране! А онај ћоси, тај је купио хотеле! Тај ми прети да ће ме појести рибе ако му не продам овај локал! И појеле би ме да није Ива! А знаш ли одакле ми локал?

ЈОВАН: *(Трећће)*
Окле знам, Радо?

РАДИЦА: Купио ми Иво! Твој Иво Алас! Твој син! Лежао је 10 година у затвору да би купио барку и помогао свима нама, док си ти чекао Русе! Он, а не тај твој комунизам! Он, а не твоји луди Руси, тајкуни!

Јован ѓледа у њу, ѝа у Русе.

ЈОВАН: Радице, јесу капиталисти, ал' су Руси. Руси не могу бити говна, је л' да, Радице злато моје?

РАДИЦА: Море, марш из моје кафане и ти и Руси! Ил' пуцам!

Сви журно одлазе са ѝодићнућим рукама. Поћ ѝодиче манћићу и ѝрчи. Само Јован и Миле Гусан осћају. Миле Гусан се церека и ѝрља уво.

МИЛЕ ГУСАН: Побегоше кукавице са најбоље утакмице... Побегоше кукавице са најбоље утакмице...

Јован ѝада на кољена и обћрли збуњеноћ сина око кољена. Зарије му ѓлаву у сћомак и зарида.

ЈОВАН: Опрости ми, Миле! Опрости ми, мој Миле... Опрости овој лудој старој будали, мој Миле...

Миле Гусан ѓледа збуњено у њећа, ѝа у Радицу.

МИЛЕ ГУСАН: *(Забринућо)*
Радице, трчи и кажи мами да је тата полудео...

Радица баца љушку, ѝа их заћрли обојцу. Зајеца. Заћамњење.

9. СЦЕНА

Даница кућа Мрвицу у џластичној бањи. Бела џосића млаку воду џо беби. Даница одједном клоне и џодиже џољлед ка мајци.

ДАНИЦА: Мама, ја више не могу.

БЕЛА: Можеш и мораш! Шта ће рећи људи? Шта ће рећи Јован ако ту мрву донесеш кући? Пући ће брука.

ДАНИЦА: Је л' моја или његова брука што шверцује курве?

БЕЛА: Да не шверцује од чега би ти Иво живио?

ДАНИЦА: Пецао би. Држао би кафану са Радицом. Он зна све да ради.

БЕЛА: Све и ништа!

(Уздише)

Он је био нормалан све док није срео ону вештицу од Миљане... Од тада му је неке мађије ставила!

(Крсти се)

Господе, само му ти можеш помоћи.

Гледа у џаваницу и крсти се још два џући. Даница вади кћерку из воде, џа је увија у џешикир. Мрвица џуџуче. Посиавља је на кревет. Љуби је и брише.

ДАНИЦА: Мама, Миљана је несрећнија од мене, са оним задриглим Грофом...

БЕЛА: Ђути! Гроф је наш добротвор! Да није било њега, твој отац би био мртав давно! А сад се нашао Иво да нам квари пријатељство! Немој да сам те чула! Тражи ти Иву крштену жену, а са оном вештицом нек се Гроф бави... жена му је! Има положај, има паре, то је једини и преки лек против онаких жена вештица! Оне, боже ми опрости, имају урокљиве очи! Којег мушкарца погледају тога више не рачунај у живе...

Крсти се џри џући и џледа у џаваницу, мрмљајући неразумљиву молићву. Даница је џледа забезекнућо.

ДАНИЦА: Мама, ја тебе стварно не разумем!

БЕЛА: Ни ја тебе! Запамти, све пролази без ова мрва овде...

(Љуби унуку)

И ја сам све трпела због вас...

(Крсти се)

А не дај боже да знате шта сам све истрпела...

ДАНИЦА: Ја немам више живаца. Не могу да дишем. Гуши ме.
Бела је хваћиа за руку и збруси јој, некако мушки, неким ѿноном и изразом који јој не ѿриличи.

БЕЛА: Издржаћеш! И мене је гушило! И инфаркт сам имала... Ал' се све завршило.

Уздише, ѿа забавља унуку, ѿрави разне ѿримасе и исѿушиѿа разне звиждуке и живоиѿињске ѿласове. Даница ѿледа у њу, збуњена, изѿубљена.

ДАНИЦА: Ишла сам и код Дула... нашег Дула, да ми он помогне...

БЕЛА: *(Осмехује се)*
Е, лудо моја, ко зна, ако мајка не зна... Он ни себи не може скинути мађије оне маторе вештинине, а не теби и другоме... Само вера скида мађије, дете моје. Ал' народ не пита шта кошта и ко наплаћује да би му било лакше...

ДАНИЦА: Каква, бре, вера? Од кад ми смемо да причамо о вери!

БЕЛА: Не мораш да причаш на сва звона ако верујеш! То само треба да знате ти и бог!

Гледа у ѿаваницу и крсѿи се. Враѿиа се ѿреском оѿварају. Улази журно Миле Гусан.

МИЛЕ ГУСАН: Тата их је све побио... Све... Бум! Бум! Пан! Тан! Пан! Бум... Пухаааа!

ДАНИЦА: Затвори врата. Прехладиће Мрвица. Мама дај му колаче.

Јован улази на враѿиа.

ЈОВАН: Има ли колача за тату?

Даница се усѿравља. Гледа у њеѿа, збуњено, ѿа му ѿрилази. Заѿрли ѿа. Поѿном му зарѿје ѿлаву у ѿруди. Он је милује ѿо коси. Бела зашмрца.

МИЛЕ ГУСАН: Дај колача! Бум, бум! Пам! Тан! Тата је луђи, него ја... Миле луд, тата луд, то су пара два... Дај колача...

БЕЛА: Дођи, срећо мајкина, Дана направила колаче да теби понесем...

Вади колаче из фрижидера. Миле Гусан зѿраби ѿањир, ѿа колач и једе ѿохлейно. Даница ѿледа оцу у очи.

ДАНИЦА: Како си издржао све ове године?!

ЈОВАН: Пола века, кћери моја, као дрекавац... А данас Руси постали капиталисти, срам их било! Преци им се у гробовима преврћу!

Сузе му крећу низ образе. Придрли кћер на зруди. Миле Гусан зледа унезверено око себе ња зајлаче.

МИЛЕ ГУСАН: Мрзим дрекаваца... Мрзим дрекаваца...

ЈОВАН: И ја, сине... Дођи... Не бој се.
(Миле Гусан му њришрчи, али не ѡресѡјаје да једе. Јован их задрли обоје, ња зарони злаву између њихових. Уздише. Подрледа Белу сѡрозо. Бела не исѡрѡи ѡдрлед, незо узима Мрвицу у наручје)
Бела, све сам се надао, али да ћеш ме ти издати, то нисам!

Бела се осврће око себе, као да се Јован обраѡио неком дружом, ѡа бојажљиво сѡавља руку на срце, и заблене у Јована.

БЕЛА: Ја?!

ЈОВАН: Ти! Зашто ми ниси рекла да је пао Берлински зид?

БЕЛА: Какав зид?

ЈОВАН: Берлински.

БЕЛА: Где је тај зид?

ЈОВАН: У Берлину! Где би био Берлински зид? У Копенхагену, је ли?

БЕЛА: А какав је то зид?

Пауза. Јован зледа у Белу. Она у њега. Даница у једно, ѡа у друзо. Миле Гусан ѡрозуѡа залагај ѡа дрекне раздрагано, машући ѡразним ѡањиром.

МИЛЕ ГУСАН: Јебо те Берлински зид, дај још колача!

ДАНИЦА: Тата, јеси ли ти озбиљан?

ЈОВАН: Озбиљан и разочаран! Преко пола века сам у складном браку са женом која не зна шта је Берлински зид?

ДАНИЦА: *(Оѡоро)*
Не зна шта је Берлински зид, па шта?! Није ни упознала свог мужа. И све што зна је да трпи...
(Оѡвара ормаре. Вади кофер)
Е, сад знам шта је љубав!

МИЛЕ ГУСАН: Љубав је го курац, каже Иво!

БЕЛА: Миле, срам те било!

МИЛЕ ГУСАН: Иво, Иво, срам те било!

Даница убацује сивари у кофер. Враћа се оиварају. Улази Зуцоне са Кајом. Засијаје.

ЗУЦОНЕ: Зашто нисам позван на журку?

Даница га одмерава, ња заивара кофер. Миле Гусан се крије иза Јована.

ДАНИЦА: Зато што је завршена... бар за мене и Мрвицу. Одлазимо кући!

Узима кофер у једну руку, ња Мрвицу из мајчиног загрљаја у другу. Зуцоне блене.

ЗУЦОНЕ: Каквој кући? Чијој кући?

ДАНИЦА: Ја мојој, а Мрвичина је кућа где и моја, барабо једна ћелава! Довео си курву и још ми се правиш наиван?

КАЈА: Ма, пуши га, страшило!

Зуцоне журне Кају, ња ирилази Даници.

ЗУЦОНЕ: Ово је твоја и Мрвичина кућа!

Јован му сивавља двоцевку под браду.

ЈОВАН: Извињавам се, ал' није, младићу!

МИЛЕ ГУСАН: Није, није...

ЗУЦОНЕ: *(Збуњен)*
А ко си ти, Дракула?

ЈОВАН: Нисам сигуран ко сам ја, али сам сигуран да ми је Даница кћер!

Даница, са Мрвицом у наручју, иролази поред њих и излази. Бела, њакође. Миле Гусан оивара фрижидер и узима зделу са колачима, ња ирилази Каји и уперује јој ирсћу у деколте.

МИЛЕ ГУСАН: Виде ти се сисе... Виде ти се сисе...

Каја инсћикћивно сивавља руку на жруди. Јован жура сина ка излазу.

ЈОВАН: Младићу, генерал Јован Кривачки је убио на стотине људи у рату, још један ми на савести ништа не би значео...

(Муне га љушком у ребра)

Верујеш ли ми?

(Зуцоне заклима главом)

Онда моју фамилију остави на миру!

Излази уназад са најпереном љушком.

10. СЦЕНА

У салону виле њочившеџ генерала Павла – Таса, Дуле Меџик и Анамарија седе око камина. Улази Јана са њослужавником, на коме је слајџко, чаше, вода, есџајџ. Сервира им.

ЈАНА: Добро јутро... Прво слатко, па кафица, па до-
ручак...

АНАМАРИЈА: Боже, ко још у XXI веку једе слатко?!

ЈАНА: Боље јести слатко, него свашта, као неки овде...
Од слатког се кваре зуби, а од тог другог душа,
говно једно!

*Одлази љуџа. Таса се смејуџи, али кад џа Дуле Меџик бесно њо-
џледа, уозбиљује се.*

ДУЛЕ МЕЏИК: Мацо, молим те, игнориши примитивце. Знаш ка-
ко се они одражавају на твој притисак...

*Зачује се звонце на улазним враџима. Јана излази из кухиње, али
Младен силази журно низ сџејенишиџе.*

МЛАДЕН: Ја ћу! А ти у кухињу! Ради свој посао!

ЈАНА: *(Подбочује се)*
Шта ми се ти увек натресаш као да си ми ти газда, а
исто си послуга као и ја?!

МЛАДЕН: Ја сам шеф персонала у генераловој вили! А ти
шефица шерпи и тигања!
(Уџерује џрсџи у кухињска враџа)
У кухињу!

ЈАНА: Ти си голуб сероња! Море, марш у три лепе пер-
соналске!

Одлази. Младен уздише.

МЛАДЕН: Једва чекам да завршим службу и да се пензио-
нишем, па да је пребијем као мачку!
(Окреће се џрисуџинима)
Извините...

*Уздише, џа одлази и оџвара враџа. На враџима се њојављује
Професор и њочине да свира неку веселу мелодију. Младен, шо-
киран, џура џа назад. Али се њојављује насмејани Иво Алас, коџи
сџоља уџурава Професора.*

- ИВО АЛАС: Музика – стој!
(Професор њресѝаје да свира. Иво Алас, њрилично њрийѝѝ, зѝраби Младена и њодиже ѝа)
Где си, шпијуне! Сећаш се кад сам генералу рекао да ћу доћи са песмом кад умре, што ме није извукао из затвора?
- МЛАДЕН: Ово је скандал! Зваћу полицију!
- ИВО АЛАС: А зашто си мене звао, онда?
- МЛАДЕН: Да учествујете у болу, а не да се веселите! Пустите ме, животињо!
- ИВО АЛАС: О, почели смо да се вређамо! Музика!
Професор засвира.
- МЛАДЕН: Нисте животиња, младићу, извините! Ја сам животиња негостопримна...
- ИВО АЛАС: *(Победоносно)*
Музика – стој!
(Професор њресѝаје да свира. Иво Алас сѝуѝѝѝа Младена на њод, ѝа се окреће и ѝоказује Радици да уђе. Она је у црној одећи. Улази и шмрца, курѝоазно)
Ајде, ајде, не цмиздри, Радице, није умро момак, него деда за којим мотика плаче има 30 година!
- МЛАДЕН: Молим вас, не вређајте друга генерала...
- ИВО АЛАС: Музика!
Професор развлачи хармонику. Младен млаѝѝара рукама.
- МЛАДЕН: Вређајте! Вређајте, само не свирајте!
- ИВО АЛАС: Паметан момак...
(Онда сѝази Тасу, Дула Меѝѝика и Анамарију)
О, лешинари, већ сте се сјатили на стрикову лешину?
- ТАСА: А ти ниси?
- ИВО АЛАС: Ја сам дошао да узем ако ми је шта оставио и да сместа све потрошим на курве и пиће!
- АНАМАРИЈА: Боже ме сачувај!
- ИВО АЛАС: Снајка, веруј ми, сваки мушкарац зна да је лепше оженити поштену курву и прокоцкати кућу и имање, него провести живот поред маторе вештице као што си ти... али то мој брат Дуле не зна... Нека што лајеш, него и уједаш! Шибе, бре, кучко!

ДУЛЕ МЕЦИК: *(Усџаје)*

Пазите шта причате, Иво, да не би пропричали на колено, ако вас погледам као знам!

Иво Алас ља љурне назад на џросед.

ИВО АЛАС: Немој да ми претиш, јер ћеш да проходиш на задњицу, ако те ја дохватим како знам... А дужан си ми одавно! Још од кад те ова профукњача направила вешцем... па зарађујеш на туђој болести и муци... Бабојебац! Ух, само ако те дочепам....

Узима ља за ревере. Радица сџаје између њих.

РАДИЦА: Шта то радите? Последњи пут смо се видели кад је мајка имала инфаркт!

ИВО АЛАС: И тада је ова вештица хтела да мами наплати његове глупе терапије! Ух, пребићу вас обоје!

ДУЛЕ МЕЦИК: Љубав за љубав, сир за паре!

ИВО АЛАС: Е сад ћу да те...

РАДИЦА: *(Врисне)*

Иво! Ако не престанеш сместа ћу да одем и никад ти више нећу рећи ни здраво!

(Иво Алас зџрчи руку. Уздише, шири руке. Седа. Радица се љлујаво смешка брајћу и снахи)

Снајка, лепо изгледате!

Грли и љуби Анамарију, која се вешџачки осмехује Радици.

ИВО АЛАС: *(Добацује)*

Које су јој године, не изгледа лепо, него фантастично!

АНАМАРИЈА: Простачино!

Радица џрекори џољледом Ива Аласа, џа љуби Дула Меџика који џреко њенољ рамена љледа са мржњом у брајћа.

РАДИЦА: А и ти, Меџик! Као да сте обоје сад дошли из Холивуда.

ИВО АЛАС: Да има власти у овој земљи он би био као да је сад дошао из ћорке! Продаје јадном и болесном народу маглу! Ћ

(Скаче нервозно, џа му џрејџи џреко Радице)

Бави се поштеним криминалом, гњидо! Кради! Рекетирај! Пуцај... Не узимај проклете паре од болесне деце и стараца, вашко!

РАДИЦА: Одлазим!

Креће ка вратишма. Иво Алас је заусӣавља.

ИВО АЛАС: Ништа му више нећу рећи осим да ћу му кичму сломити кад-тад!

Седа. Дуле Меџик ља љледа уйлашено, једном руком се чеше по љлави, а дружом се хва̄та за Анамарију.

ДУЛЕ МЕЏИК: Зваћу полицију, силеџио!

АНАМАРИЈА: Не, ја ћу звати пандуре... Дуле је излечио начелника од ишијаса.

ИВО АЛАС: Баба, ако још једном поменеш полицију завршићеш ујутро у Италији, али не у јавној кући, него на гробљу!

РАДИЦА: Иво?

ИВО АЛАС: Па ниси рекла за њу, него за њега!

РАДИЦА: *(Уздихне)*

Ја мислим да није време да се свађамо. Гледамо се само кад ко умре... Сад кад је генерал умро, ко зна кад ћемо се опет скупити и видети?

Младен врти љлавом и љовори као да на љлас размишља.

МЛАДЕН: Није ни чудо што вас се друг генерал свих одрекао, осим друга Мајкла!

А онда стӣавља руку на ус̄та, као да је шек по̄стӣао свес̄тан ш̄та је рекао.

ИВО АЛАС: Музика!

Професор засвира неку веселу мелодију. Младен се хва̄та за љлаву.

МЛАДЕН: Ако не престанете зваћу полицију! Доста!

У шоме из кухиње улази Јана иџрајући и по̄дврискујући уз музику. На стӣениш̄и се по̄јављује Ба̄та Мика, у шцима са цвеш̄ишма, ружичас̄иом баде ман̄ишлу, мрежом за косу на љлави, са по̄длицом Вершом у рукама.

БАТА МАЈКЛ: *(На енглеском)*

О, мој боже!?

(А онда ср̄ски)

Мистер Младен, шта је ово?! Ко су ови примитивци!?

Сви блену у Ба̄та Мајкла на врху стӣениш̄и.

СВИ – УГЛАС: Бата Мика!?

Пауза.

БАТА МАЈКЛ: А са ким имам част?

ИВО АЛАС: *(Крсти се)*

Да не знам да га је правио тата, а родила мама, мислио бих да га је правио покојни Мајкл Џексон, а родио покојни Јасер Арафат!

Сви се смеју.

МЛАДЕН: Друзе Мајкл, извините, али ја немам начина да смирим вашу браћу и сестру!? То, већ, није моја надлежност!

БАТА МАЈКЛ: О то сте ви? Добар дан, рођаци.

Смеју се.

ТАСА: Ја сам обишао свет... Али сам остао исти. А ко би рекао да се Бата Мика родио у Блатњавцу?!

БАТА МАЈКЛ: Чињеница је да сам се родио у том вашем Блатњавцу, али је и чињеница, која се не сме заборавити, да ме је мистер стриц повео из тог вашег Блатњавца кад сам имао 6 година, срећом... Да бих очувао племићку лозу Кривачких... коју је ваша мајка по наговору вашег оца, информбироваца, претворила у најјуралнију и најсељачкију породицу у Војводини...

ТАСА: Ако ништа није научио у свету, научио је да се руцка, свака му част! Кривачима је једина веза са племством била што је кроз наше имање пролазио аустроугарски пут којим је једном прошао Карађорђе и два пута Милош Обреновић, али нема живих сведока...

Смеју се.

РАДИЦА: *(Оомирљиво)*

Бата Мико, није време да се вређамо, јер се окупимо само кад ко умре...

Креће ка њему. Он пролази мимо њу.

БАТА МАЈКЛ: Ил' кад ко остави наследство, а?

(Гледа их редом)

РАДИЦА: Мене не интересује наследство... Мени тацна не гине читав живот.

ИВО АЛАС: Мене интересује! Узећу паре и повести 10 курви и 10 тамбураша и пити и лумповати 10 дана са свима које знам и не знам – за 10 година затвора што ме друг генерал није хтео ослободити...

БАТА МАЈКЛ: *(Зайрејашћен)*
Мистер Младен, зовите ме кад почнете читање тестамента... И, молим вас, немојте да ме ко узнемирава... Летио сам из Чикага двадесет и кусур сати у ову недођију од Европе...

МЛАДЕН: Наравно, друже Мајкл.
Одлази врцајући уз сџејенице и несџаје на сџрашју. Они ћуше.

ТАСА: Ех, да је генерал мене изабрао, бар бих био господин...

ИВО АЛАС: Ех, да је мене изабрао – ја бих бар био мушко!
(Сви се засмеју)
Музика!

Младен се хваџа за ѓлаву. Заџамњење.

11. СЦЕНА

Јован и Бела шеџају дунавским кејом у Новом Саду. Он час ѓледа у реку, час у обресе солиџера у даљини. Она се окреће како и он.

ЈОВАН: Бела, јеси ли ти сигурна да је ово Нови Сад?!

БЕЛА: Изградио се наш Нови Сад.

ЈОВАН: Ко би рекао!? Капитализам, а људи граде!? Мора да је фатаморгана, од затвора!

БЕЛА: Раде и граде... Већином странци... Тако кажу... Не знам ја, Јоване... Ово ми је други пут да дођем у Нови Сад, од када си се ти... овај, откад су те крвници затрапили!

ЈОВАН: *(Сумњичаво)*
Други пут? А где си била први пут?

БЕЛА: У болници. Имала сам инфаркт, сеџаш се?

Јован жмирне, џа ѓроџуџа ѓљувачку. Окреће се ка ѓраду.

ЈОВАН: Странци, значи? Да ме мој брат није послао у затвор не би ми овде имперџалисти радили...

БЕЛА: Све се променило за ових пола века, Јоване...

ЈОВАН: Каква је то земља која се промени за пола века? Нема ту земље! Нема ту традиције! Нема ту ништа!
(*Цокће и ујерује њрсиј у ѓрад у даљини*)
А теби се ово свиђа?

БЕЛА: Не знам ти ја ништа о томе! Мени се свиђа Блатњавац, и она наша мирна Гусанова ада... Мени су они поред вас, да сте ми здраво и весело, највеће богатство на свету...

ЈОВАН: Знаш, знаш, и знам, знам! Свиђа, но не смеш да признаш! И ти ме полако издајеш!

Бели крећу сузе низ образе.

БЕЛА: Ако те нисам издала за ових пола века док си чамовао, не знам чиме сам те сад издала?

ЈОВАН: Не знам још? Тек ћу да видим... Ником ја ништа не верујем! Кад ме брат издао што ме не би жена издала?

Полази са рукама на леђима. Она за њим. Бела ѓа хваѓа за руку. Гледа ѓа некако одлучно, али бојажљиво.

БЕЛА: Јоване, ниси више генерал... Променила су се времена.

ЈОВАН: Не звоцај, Бела!

БЕЛА: Не звоцам... Само кажем да се не може више ништа на силу.

Он сѓаје. Гледа је са висине.

ЈОВАН: Како не може?

БЕЛА: Кажу да је демократија дошла...

ЈОВАН: Демократија дошла?! Овде? Како то дошла!? Добар дан... Ја сам демократија!

БЕЛА: Не разумем се ја у то, него чујем шта причају...

ЈОВАН: Кад се не разумеш, онда, ћути! Даћу им ја демократију!
(*Креће*)

Види шта су направили? Гледај оне цеви онамо? Као да праве затвор око града! Ово све треба срушити... па довести Русе, али оне праве, а не ове скитнице, да направе град преко ноћи!

БЕЛА: Па оно граде Руси... Купили су нашу рафинерију... Избушили су Војводину као кртице. Где год убоду, кажу, прсне нафта.

Јован засѓаје. Гледа је са неком мржњом, као издајциу.

ЈОВАН: Још ме и зајебаваш! Је ли?
(Претти кажиџрсџом)
 То нису Руси, то су поимперијалисани Руси. Деца ревидираних генерала, као што је мој Павле био! Ниједан поштен Рус не би купио братску рафинерију, да братске аутомобиле и привреду остави без домаће насушне нафте!

Бела сџаје. Погледа ѓа некако џомирљиво, али и одлучно.

БЕЛА: Јоване, ово је ХХИ век! Тих твојих Руса више нема!

ЈОВАН   *(Сџаје)*
 Бела, ако ми то још једном кажеш, тражићу развод, пошто је ХХИ век па нећу да те бијем! Ако сам се развео од Партије и брата, од тебе ми се развести као попиту чашу воде!

Одлази љуџиџо. Бела гледа за њим, џа се на крају џокуџи и џолази журно да ѓа сџиџне. Али у џоме наилазе Зуцоне и два Руса, које знамо од раније из њеџовоџ друџиџва и кафане. Зуцоне им џоказује неку џврђаву.

ЗУЦОНЕ: *(На руском)*
 Погледајте ону лепотицу. Четири спрата, сауна, тениски терен, базен... А као да си у средњем веку. Један мој пријатељ Црногорац продаје буд зашто, али за кеш.

РУС 1:   *(Рус.)*
 Дивно! Колико кошта то задовољство?

ЈОВАН: Браћо, Руси, кажите им да лажу!
(Полеће ка њима)
 Кажите им да Русија није мртва! Да је Русија бесмртна. Живио Владимир Иљич! Живио Јосиф Васирионович...

Руси ваде и уџерују џиџиџоље, кад им се Јован џриближи. Јован сџаје и диже руке.

ЈОВАН: Какви сте ви то Руси, оца вам јебем!?

Зуцоне џокушава да смири Русе.

ЗУЦОНЕ: *(Рус.)*
 Не пуцајте! Не пуцајте... То је наш Јован! Русофил...

РУС 2:   *(Рус.)*
 Знамо! Русофил луд!
(Оџонаџа џуцање.)
 Бум, бум!

Јован гледа у Русе, ња рашири шињел.

ЈОВАН: Пуцајте, Руси! Пуцајте! Није ме убио Голи Оток! Није ме убило тамновање пола века због Русије! Дабогда ме Русија убила! Пуцајте!

(Пада на колена.)

Браћо Руси, дозволите ми да вам се обратим последњи пут!

(Поздравља са с̄ӣиснӯӣом њесницом на челу. Зуцоне љреводи љихо Русима)

Ја сам генерал-мајор Јован Кривачки! Командант 12 војвођанске до '43-ће, а од '43-ће и 21 и санџачке пролетерске партизанске!

(Руси збуњено климају главама)

Народни херој! Ја сам пола века чекао да одем код вас, да поздравим одар друга Лењина. Да пољубим Црвени трг! А ево ви дошли код мене! Па, добро ми дошли! Али не са пиштољима! То сте требали 48-ме кад сам вас звао! Са авијацијом, тенковима и пешадијом!

(Рус 1 неш̄ӣо шайће Зуцонеу, и неш̄ӣо му љӯӣне у руку, ња одлазе. Зуцоне се окреће ка Јовану, који блене за њима, ња у Зуцонеа. Ус̄ӣаје се. Креће за Русима, али Зуцоне с̄ӣаје ис̄ӣред њега.)

Где одоше? Мора да је нека грешка?! Не може 200 милиона Руса да постане непоштено тек тако...

(Зуцоне му љружа дебели ш̄ӣос новчаница.)

ЗУЦОНЕ: Друже тасте, господин Чвородашин, блиски пријатељ премијера Русије, замолио вас је да узмете овај скромни поклон, који ће вам омогућити повратну авионску карту до Москве и да проведете 15 дана у најбољим руским хотелима, као и да обиђете све комунистичке музеје и гробове.

Пружа му новац. Јован блене. Зуцоне му љӯӣне новац у руке и журно одлази за Русима. Јован гледа за њима, ња у новац у својој руци, ња у Белу.

ЈОВАН: Бела, је л' да сам ја полудио од тамновања... Нису ово прави Руси, је л' да да нису?

БЕЛА: Јесу, Јоване, јесу... Исти као и ми! Капиталисти! Зли и несрећни, добри, и још бољи, као и сви и свуда...

ЈОВАН: *(Дрх̄ӣаво)*

Па какви су ово данашњи Руси?

Бела му љомаже да ус̄ӣане. Он зајеца. Згучи се и зајеца из свег̄ гласа. Она га вуче. Пролазници се осврћу.

12. СЦЕНА

Атмосфера је свечана у салону виле генерала Павла Кривачког. Кривачки, поштомци, свечано обучени, седе у џарништури поређани један до другог. Анамарија и Дуле Меџик се држе за руке. Младен гледа нервозно на сати. Баија Мајкл, мало издвојен, обучен у розо одело са црвеном кошуљом и зеленом марамом око враића, држи Верицу у крилу и милује је. Таса се искези на џудлицу, ња ова залаје. Баија Мајкл је склања на другу ситрану и мришти се на Тасу.

БАТА МАЈКЛ: Тасо, побогу, нађите неког себи равног, па се обрачунавајте са њим... Неког пит-була, рецимо...
А госпођицу Верицу оставите на миру!

(Сви се смеју. Па оиети насипаје тишина и шичекивање. Професор хрче на шабуреу, пошитоно позади, узаслоњен уз зид, са главом на хармоници. Иво Алас зазвижди, ња он пресипаје са хркањем. Чекање се мало оижеже.... Нервоза је видљива. Младен гледа на сати. Баија Мајкл нервози)
Шта чекамо?

МЛАДЕН: Нису сви са списка ту... Али, сачекаћемо петнаест академских минута.

БАТА МАЈКЛ: *(Осврће се)*
Колико ми се чини овде сам само ја академски грађанин, тако скратите то петнаест минута на пола... средњеобразовних...

Закикоће се и љуби Верицу у њушку, као да је њу хитео да забави. Она залаје, одобравајући, ваљда.

ДУЛЕ МЕЦИК: Ја сам завршио парапсихолошку академију.

ИВО АЛАС: Али у Ђаволој вароши код бака Живке, председнице Влашке академије вештичјих наука...

Сви се кикоћу. Радица га погледа. Иво Алас сипавља „кайџанац“ на усне.

ДУЛЕ МЕЦИК: *(Презриво)*
Примитивци, бака Живка је најпризнатији бели маг у Европи.... И једина је опуномоћена од СФБМ, односно Свјетске федерације белих магова да издаје сертификате за рад...

Одједном се зачује звонце. Младен одлази до враића и ошвара. На враићима се појављују Јован, у генералској униформи, Бела, Миле Гусан у великом оделу, са џусаном, и Даница са Мрвицом у наручју. Сви устају. Баија Мајкл се крсти и прилази Јовану, док се родбина љуби и џрли.

БАТА МАЈКЛ: Боже ми опрости... друже стриче, ви сте живи?!

Дуле Меџик њогледа у Анамарију. Па усџаје, зажмури и заурла њуџ Јована.

ДУЛЕ МЕЏИК: Црни врагу иди к врагу
Црна сила на вратила
У влажна легла
Где си се налегла
Оштра косо наоштри се
Црна сило покоси се

ИВО АЛАС: Сери сери, мој голубе бели...

Баџа Мајкл се закикоће ња заџрли Јована.

БАТА МАЈКЛ: Знао сам! Само сте ви тако интелигентни да нас све насамарите... Ви не можете да умрете! Легенде не умиру...

ЈОВАН: *(Бели)*
Ко је овог правио, Бела? Ја нисам...

БЕЛА: Био је Мика нормалан, него га је свет променио...
Срећо мамина.

Заџрли Баџа Мајкла, који је блаџо џура од себе.

БАТА МАЈКЛ: Госпођо мајко, нисам више мали.

Јана излази са њослужавником, ња кад види Јована њослужавник јој исџада.

ЈАНА: Куку...
(Па џрилази Јовану и њочинџе да џа млаџи)
Јарче матори, мислио си у гроб да побегнеш а да ми не уплатиш радни стаж? Шкртицо једна безо-
бразна...

Јован је џрубо џура, али Јана се залеће њоново. Бела и Баџа Мајкл сџају између њих.

ЈОВАН: Одбиј, луда жено! Ко је ова, Бела! Ко је њу пра-
вио?

ЈАНА: Мене поштен човек, а не кукавица и стипса ко ти,
ја ћу тебе...

Залеће се. Али је Младен зџраби и заврће јој руку.

МЛАДЕН: Ово је генерал Јован Кривачки, луда жено! Бли-
занац друга Павла!
(Јана заблене, ња се крсџи. Младен њоздравља Јована сџиснуџом њесницом на челу)
Друже генерале, дозволите да вас поздравим?

ЈОВАН: Друже Младене, марш у три пичке материне! Кад завршимо ову лакрдију, јавићеш ми се да ти вратим оне шамаре док си ме спроводио у затвор по наређењу мог брата!

Младен поздравља војнички.

МЛАДЕН: Разумем, друже генерале!

БАТА МАЈКЛ: Који Јован? Шта булазни овај клон покојног стрика?

ЈОВАН: *(Бели)*
Кажим, Бела.

Бела уздише.

БЕЛА: Драга децо, овај човек... Он је ваш отац Јован! Генерал отац Јован Кривачки.

Неки ишћо не знају блену, а дрући ишћо знају – смешкају се, али и даље блесаво, односно збуњено. Јован седа, и загледа се у слике комунистичких идеолога и вођа на зиду.

БАТА МАЈКЛ: Вратио се из Русије?

Јован устјаје и слике Јосића Броза и генерала Павла окреће ка зиду.

БЕЛА: Вратио се он још пре 50 година, али са Голог Отока, и заклео се да неће изаћи из собе док не умре његов брат генерал, да се може људима на очи појавити...

ДУЛЕ МЕЏИК: Па где је био?!

БЕЛА: У оној соби... закључаној, деверовој...

БАТА МАЈКЛ: Са дрекавцем?

ДУЛЕ МЕЏИК: Шали се мама... Својеочно сам тамо гледао бар педесет духова наших предака како се играју труле кобиле, леденог чиче и...

ИВО АЛАС: И лопте на мале голиће... Не лупај глупости... Све што си ти видио те је научла та вештица!

Плази се Анамарији. Она се презриво окреће на друзџу стјрану.

БЕЛА: Није било тамо никог. Кад сте били мали тим сам вас плашила... А кад сте одрасли већ сте знали да је та соба генерала Павла, и да нико никад не сме ући у њу... А у ствари тамо је ваш отац био 50 година!

СВИ – УГЛАС: Пола века!?

ЈОВАН: Да, отприлике... са Голим отоком...

БАТА МАЈКЛ: Мој прави отац је умро!

Миле Гусан њриноси ѓусана Верици.

МИЛЕ ГУСАН: Да их покољемо, а?

БАТА МАЈКЛ: А да ти пукнем шамарчину, а?

ИВО АЛАС: Пукни, ако хоћеш да ти одсечем руку до лакта... или рамена, а?

БЕЛА: Децо, забога!?

Младен се накашље и диже ѓлас.

МЛАДЕН: Господо, дозволите ми да прочитам тестамент покојног генерала Павла... Врло је кратак, тако да вам нећу одузимати драгоцено време...
(*Сви седају и њојњајно ѓледају у Јована који ѓледа једно њо једно, а они склањају њоѓлед*)
Јано!

(Јана њрилази комоди и из фиоке вади кожну фасциклу, а онда је њриноси Младену. Младен њоѓледа њрисујине свечано и њолако ња узима кожну фасциклу. Онда седа за њрејезаријски сѓо)

Молим вас да минутом ћутања одамо пошту покојном генералу Павлу Кривачком!

Бајѓа Мајкл, Радица, Дуле Меѓик и Анамарија усѓају, осѓѓали седе.

ИВО АЛАС: Пре бих устао овој Бата Миковој мачки, Верици, него том злотвору који ми је упропастио живот!

БАТА МАЈКЛ: Ово је пас, није мачка!

ИВО АЛАС: Свеједно... Нећу!

ЈОВАН: Прескочимо формалности!

Заћуѓе. Младен се њоново кашље. Пауза. У сред ѓиѓине се зачује Професорово хркање.

МЛАДЕН: Господе...

Миле Гусан се одушевљено закикоће, ња ојонаѓа хркање. Бајѓа Мајкл се зѓрози.

БАТА МАЈКЛ: У Америци би сместа оваквог примитивца послали на електричну столицу!

ИВО АЛАС: Пустите човека, већ ноћима нисмо ока склопили!

Иво Алас зазвижди. Професор њресѓаје, ња се њромешкољи и на сѓѓѓѓѓ са сном. Младен се накашље и заћуѓи... Сви ћуѓе.

МЛАДЕН: Господо Кривачки, тужни скупе, тешка срца, али као што је покојни генерал Павле наредио, дозволите ми да прочитам тестамент?

Ошвара фасциклу. Професор ојет̄ несносно захрче. Они се зацерекају. Миле Гусан ојет̄ ојонаша хркање и рокће од смеха. Иво Алас зазвижди. Професор љресџаје. Младен чека да се смире, ља почине да чџџа.

МЛАДЕН: „Господо Кривачки, брате и снахо, моји синовци и синовице, другарице Јано и друже Младене... дошао је и овај дан, који сте сви са нестрпљењем очекивали, да се не лажемо, али је мени сада свеједно...“

ИВО АЛАС: И нама!

МЛАДЕН: *(Подигне љољед)*
Молим вас...Дакле...
(Сџуишџа љољед на џекст̄ и чџџа)

„Знам да нисам био омиљен потомцима, али кад доћете на моје позиције, а хоћете, ако бог да, а мој задатак, у име предака, јесте да вам помогнем у томе, и ви ћете бити немилосрдни према својим потомцима да би се углед Кривачких преносио са колена на колено...“

ИВО АЛАС: Знате шта, ако тај тестамент нема какву пречицу, ја одох! Доста сам га слушао да серуцка док је био жив, бар сад, кад је мртав – не морам!

Усџаје. Младен сџрџџиво.

МЛАДЕН: Друже Иво, молим вас, још реченицу-две и прелазимо на ствар.

ИВО АЛАС: Ајде, али само реченицу-две...

Седа. Баџа Мајкл љрезриво уздише. Јован блене у љаркет̄ исџред себе. Бела џа хваџа за руку. Уздише.

МЛАДЕН: Дакле... „Драги моји потомци, треба да знате да сам се у младости, као народни херој и државни функционер, огрешџо о свог брата близанца Јована, народног хероја, и заједно са мнош најмлађег генерала у II светском рату, и не слушајући своје срце и памет, него срце и памет партије и тако мислећи да чиним добро својој земљи, Партији, себи, али и мом брату, послао сам га на преваспитавање на Голи оток, јер је у пијаном стању изја-

вио да једнако воли Советски савез и своју земљу, те да би све који другачије мисле и говоре послао на преваспитавање у Сибир...

(Јован уздише. Бела га ситиска за руку. Сви гледају у Јована, који бризе усну)

Знам да је касно, али у знак тога да сам се покајао, сву своју покретну и непокретну имовину остављајм свом брату Јовану да је он расподели својој деци, заједно са мојом племенитом снахом Белом, која је више пропатила него мој тврдоглави брат. Драги и једнако омражени Јоване, ја сам отишао да кајем своје грехове, а надам се да ће моје богатство усрећити твоју децу, онолико пуно, а обратно, колико сам ја унесрећио тебе. Али, твоја деца су несрећна сама по себи, и да им није било мене и мојих пријатеља, били би још веће несреће, него што јесу..."

Сви ћуће и блену у Јована, који зуре у фотеографију свог брата са црним флором у ућлу.

ДУЛЕ МЕЦИК: Фуј! Гимназију је уписивао ко је хтео... То што ми је средио пар кечева на крају сваке године не видим да ми је нешто помогао...

ТАСА: Теби бар јесте... Мене није хтео ни да види кад су ме избацили из школе.

ДУЛЕ МЕЦИК: Ко те не би избацио кад си запалио зборницу са дневницима да не би понављао први средње...

АНАМАРИЈА: Куцо, нисте заједно овце чували.

Дуле Маџик је ситисне за руку.

ДУЛЕ МЕЦИК: Извини, мацо.

ТАСА: Бар нисам одвезао разредног старешину на сред Дунава и рекао му ако не пређем разред да ћу га бацити са бетонским блоком око ноге, као наш буразер Иво и зет Зуцоне...

ИВО АЛАС: А мени је жао што га баш нисмо бацили, јер да су га појеле рибе не би ме могао послати у дом за малолетнике, одакле сам једва збрисао у Црну Гору, па у Италију.

ТАСА: Да ниси отишао у Италију не би зарадио брод... Благо теби, Иво буразеру, теби се бар пружила шанса да успеш.

- ИВО АЛАС: Ја сам ту моју шансу одлежао 10 година у кавезу!
- ДУЛЕ МЕЦИК: И још се хвали!?
- ИВО АЛАС: Ја сам отимао богатима и давао свима... Зато имам само барку. А нисам отимао слабима и давао богатима као ти тој твојој вештици!
- РАДИЦА: Иво?
- ИВО АЛАС: Од сад ћу да бијем, нећу да причам! Имаш моју реч, секо!
- БЕЛА: Децо, што то причате, побогу?!
- РАДИЦА: Искрено, ни мени ништа није помогао... Само сам га питала да ме убади на медицину, јер нисам имала просек... А обећао је.... Да нисам чекала њега никад не бих завршила као конобарица...
- ИВО АЛАС: Говно једно!
- БЕЛА: Пазите шта причате о очевом брату!
- Младен њодиже обрве.*
- МЛАДЕН: Људи, могу ли да наставим...
(*Сви ћуће. Он се накашље и насћавља са чићањем*)
„Стога, нико од њих ништа не заслужује, и све бих оставио држави, да се нисам о тебе огрешио, а тиме и о Белу и децу, јер сам касно схватио да си ти био са њима док су се рађали и одрастали, били би онакви какви смо их замишљали и желели. Бар неко од њих. „
- Баџа Мајкл усћаје. Верица лаје.*
- БАТА МАЈКЛ: Ово је патетични фалсификат! Ја сам усвојени син генерала Павла Кривачког, и немогуће је да је он оставио све неком брату робијашу а свом законитом сину ништа...
- ТАСА: Зар ви нисте наш брат Мика, Мајкл буразеру?
- БАТА МАЈКЛ: У мојим документима пише да сам ја син генерала Павла Кривачког.
- БЕЛА: (*Баџа Мајклу*)
Ја те се никад нисам одрекла... Ал сам се бојала да ће ми убити Јована, ако тебе не дам... А знала сам да ће ти бити лепше код генерала у Новом Саду, него у Блатњавцу са гускама и свињама...

МЛАДЕН: Молим вас, будимо достојанствени чина којем присуствујемо!

Јован зајирејће, ња командује.

ЈОВАН: Настави!

Сви седају. Младен кашљуца док се смире. Чија.

МЛАДЕН: „Драги мој брате, да су ваљали шта, они би давно направили своје каријере, поженили се, подарили нам потомке... а само их погледај...
(*Јован их осмојри, они љедају у њод*)
и застиди се какве си барабе изродио...“

СВИ – УГЛАС: То није у реду... Зашто вређа? Говно, рекао сам вам! Треба га се одрећи преко новина... Фукара, брата је издао... Тата говно, тата говно... Није тата... Стриц је... Иста говна... Ко је то рекао?

ИВО АЛАС: Ех, да могу платити какав ветар да му и пепео издува из ове јадне српске земље.

МИЛЕ ГУСАН: Пребиј говно, пребиј говно...

ЈОВАН: (*Дрекне*)
Доста!

Они заћује. Бела му се бојажљиво осмехује. Сјиска му руку. Јован клима Младену да настави.

МЛАДЕН: (*Чија*)
„Знам да ме псују и грде, али они друго и не знају... Њима је увек неко крив за њихову неспособност, па ти за то, драги брате, предлажем да овако поступиш са њима, или ћеш се кајати за оно што ће ти урадити, као што се ја сада кајем за оно што сам теби урадио...“

ИВО АЛАС: (*Усјаје*)
Ја ово нећу да слушам!

ЈОВАН: (*Не љеда ја*)
Седи доле! Теби није ништа урадио у односу шта је мени, па ја седим и слушам.

Иво Алас љуца љувачку. Заустии нешио да каже, али ја мајка њогледа молићаво, а Радица ја чуја за рукав, ња он седа. Јован клима Младену. Овај наставиља, ал' се обавезно накашље.

МЛАДЕН: „Предлажем ти да уцениш те битанге да онај који буде најбржи и нађе жену свог срца и са њом роди бар двоје деце различитог пола, има пуноправно наслеђе на ову кућу у Новом Саду. „

БАТА МАЈКЛ: *(Усџаје)*
Молим?!

МЛАДЕН: Молим вас... још пар реченица!

БАТА МАЈКЛ: Каквих пар реченица!? Ја сам Мика Кривачки, усвојени син генерала Кривачког! Ово је фалсификат!

МЛАДЕН: Молим вас, ја читам копију, коју ми је доставила адвокатска фирма Грнчарски из Новог Сада. Оригинал имате код њих, а оверене копије ћете сви добити....

СВИ – УГЛАС: Седи доле!

Он седа. Верџца лаје.

БАТА МАЈКЛ: Ја никад нисам био песимиста. Стриц је увек знао шта да ради и кога да изабере...

ТАСА: Буразера сека Мајкла!

Сви се закикоћу. Баџа Мајкл их ошине ѓрезривим ѓољледом и зарони фацу у Веричино сјајно крзно.

МЛАДЕН: *(Чиџа)*
Где сам стао... да... Значи... „Драги брате, сваком од њих је намењено по 100 000 евра, које су орочене на банци, али тек стичу право на њих кад испуне услове, без обзира како ћеш ти одлучити. То је моја одлука. А теби саветујем да који први од њих испуни услове уз ову кућу у центру Новог Сада добије зимски дворца на Копаонику; други који испуни услове да добије стан на Дедињу у Београду; а трећи јахту „Кривачки“ усидрену у Тивту, која можда и више вреди од ова прва два дара....“

ДУЛЕ МЕЦИК: *(Анамарији)*
Мацо, идемо...
(Усџаје. Трџне је у заџрљај, ероџичан)
Имамо посла...
(Смеју се)
Можемо и овде, да не дангубимо.

Љубе се. Неки склањају ѓољлед, а неки блену, изненађени ѓро-сџоџом.

ТАСА: Пре ћу ја затруднети, ванматерично, него она!
Сви се зацерекају.

АНАМАРИЈА: *(Таси)*
 Враћајте 1 000 еура!

ТАСА: Кад направим двоје деце различитог пола!

ЈОВАН: Доста!
(Погледа их мрко, ња онда Младена)
 Настави!

МЛАДЕН: „Драги брате, дозволи ми да се на крају обратим твојој деци...“

(Младен погледа у Јована. Овај њрејне. Младен насјавља да чииа)

„Драги Дуле, као што сам те већ више пута упозоравао, а ти ме ниси слушао, уколико будеш имао пород са твојом садашњом супругом, што је немогуће због њених година, али са твојом и њеном несрећном црном магијом све је могуће, искључујем те из наследства, јер не мислим да је добро да се њена зла и примитивна, а амбициозна и ситнопиљарска крв меша са нашом, која је племенитија бар за једно крвно зрнце... А то знам поуздано, јер је твоја изабраница била моја љубавница пре тридесет година, када се развела по четврти пут. А од пре десет година, од кад сам напoкон успео да је избацим из куће, од тада знам да је са тобом да би се домогла мог богатства...“

АНАМАРИЈА: Боже... какав умишљени простак! Шта би тек слагао да је жив?!

Дуле Меџик блене у Младена. Овај слеже раменима и ѡказује у Анамарију, која се смешка вештачки. Дуле Меџик се онда заблене у њу. Осјали се кикоћу, а умирују једни друже. Бела и Јован се срамежљиво погледају.

ДУЛЕ МЕЏИК: *(Збуњено)*
 Мацо, није фер! Рекла си да си се удавала само једном, и то да си била искоришћена!?

АНАМАРИЈА: Немој да драмиш, као да је то битно! Ја сам модерна и еманципована жена XXI века!

(Уиерује ѡрсѡ у Младена)
 Боље да сумњаш у ону упарађену мумију, него у неког ко је од тебе, обичног дрипца и жигола, направио угледног европског мага!

Дуле Меџик је гледа, ња дрекне на Младена.)

ДУЛЕ МЕЏИК: Младене, колика вам је диоптрија?

МЛАДЕН: Сви ћете добити копију, па проверите! Дакле...
(*Каиље. Чиџа*)

„Зато, Дуле, ти долазиш у обзир за наследство од 100 000 тек када се разведеш од Анамарије и свој живот почнеш са неком другом женом, а за тебе не важи услов да имаш деце...“

Анамарија се засмеје, веишћачки, у њеном фазону, ња се њодбочује и фиксира Дула Меџика у очи.)

АНАМАРИЈА: Е, па, куцо, знаш кад ћеш да добијеш развод? Кад на врби роди грожђе, па да се ради о енглеском замку, а не о овој пушари, београдској сушари и о оној бараци на Кобаонику од 200 квадрата...

БАТА МАЈКЛ: Пустите те малограђанске сујете и будалаштине, читајте даље!

МЛАДЕН: „Као и за Дулета, исто се односи и на Даницу. Драга Данице, тебе највише поштујем од свих, јер никад ништа ниси тражила, али си направила велику грешку што си се удала за оног црноберзијанца и ситног криминалца који те не заслужује. Чујем да имаш проблема у браку. Саветујем ти да се разведеш, узмеш 100 000 са банке, пошто већ имаш дете, и почнеш нови живот... „

Сви је гледају са мржњом. Она уздише и гледа их све као кривац.

ДАНИЦА: Ја ћу се развести... одлучила сам... али... ето, нећу узети новац... немојте тако да ме гледате и мрзите? Шта сам ја крива?!

Бризне у њлач. Јован је њогледа сажаљиво, ња осћале њокоси њогледом.

ЈОВАН: Као што сте чули – о томе ћу ипак ја одлучити па мрзели се или не! Читај!

МЛАДЕН: „Пре него се обратим осталима, ред је да и вас не забравим моји најдражи Младене и Јано...“
(*Гледа Јану. Она блене*)
Да не читам, друже генерале?

ЈАНА: Читај! Да видим шта каже јарац за радни стаж!

ЈОВАН: Читај!

МЛАДЕН: „Знам да се вас двоје слажете као пас и мачка, да се не увредите, али мислим да заслужујете лепу старост, а то можете себи приуштити у мом стану у Врњачкој Бањи, који не припада породичном наслеђу, а које остављам вама... као знак захвалности што сте ме верно служили, на шта не може утицати одлука мог брата Јована.“

ЈАНА: Он није нормалан!
(Младену)
Са тобом, крокодиле коњски, не бих отишла у цркву а не у апартман у Бањску Врњу...

МЛАДЕН: У Врњачку Бању, торокушо...
(Чија)
„Али под условом, да се венчате и у општини и у цркви! Драги Јоване, молим вас да им предате кључ уз неки пригодни коктел који би требао да буде свечан.“

Јана се крси.

ЈАНА: Море, пре бих се убила, него се удала за овог нервозног алигатора!

Одлази у кухињу. Младен гледа збуњено у њису.

Баја Мајкл ајлаудира.

БАТА МАЈКЛ: Браво! Браво... Лепо сте ово урадили, али превара је очигледна! Све сте распарчали. Баш ме живо занима шта сте мени оставили, ви, лешинари једни!

МЛАДЕН: О каквој превари ви причате?

БАТА МАЈКЛ: (Младену)
Све сте ви смислили, матори лишце! Окупили сте ове примитивце са конца и конопца и хоћете да њима увалите све оно што по закону мени припада као једином наследнику стрица генерала, а да би се ви докопали са овом вашом љубавницом стоквadratног стана у центру Врњачке Бање... да бисте лечили реуму и костобољу! Браво матори и лакоми, али лоши и одвратни глумци! Браво!

Ајлаудира. Младен љокушава да осјане миран, иако кашљуца и кува у себи.

МЛАДЕН: Овде видим да се ви тек помињете...

БАТА МАЈКЛ: *(Диже нос)*
Да чујем, онда, и крај!

МЛАДЕН: *(Чиша)*
„Драги Мико, ти си моје највеће разочарење...“
(Младен зупа њувачку и погледа у Баџа Мајкла, који брише зној са чела са Веричиним леђним крзном. Остали га гледају збуњено)
„Повео сам те из недођије и пружио ти све. Најбоље школе. Најбоље колеџе. Иностранство... А није ми било лако да те одвојим од мајке, као што мојој племенитој снахи Бели није било лако да се одрекне свог детета, али за твоје добро, одрекла се тебе да би те спасла од сиротиње из Блатњавца и Гусанове аде. А ти си завршио у кревету са... знаш ти, већ, са ким... То је највеће увреда за Кривачке од када је света и века! Стога, за тебе важе дупли услови: жена и четворо деце различитог пола, али не усвојене, већ са урађеном ДНК анализом, која мора бити достављена адвокатској фирми Грнчарски на увид.“

Баџа Мајкл почине да хистерише.

БАТА МАЈКЛ: Све ћу да вас тужим! Све! Марш из моје куће!
(Сви седе. Он блене у њих. Па захистерише, младинарајући рукама и Верцом)
Јесте ли чули, примитивци? Марш из моје куће!

Сви седе и даље, и блену. Јован се закашље. Насијаје мир.

ЈОВАН: Читај.

МЛАДЕН: „Мом драгом синовцу Милету, остављам пола своје имовине у Блатњавцу, укључујући и половину Гусанове аде, као и 100 000 еура, које ће за живота контролисати његова мајка Бела, а после социјални радници Новог Сада, са којима је већ склопљен уговор. И на ову одлуку не може утицати мој брат Јован.“
(Младен усџаје)
Господо, припремили смо послужење и ручак по покојниковој жељи. Молим вас да се стрпите мало... Одмах ћемо сервирати...

ЈОВАН: *(Усџаје)*
 Сачекајте са послужењем.
(Придиже Бџу, и сџисне је за руку. Накашље се, џа одлучно џогледа у њу)
 Ако се моја супруга Бџа слаже, сву своју и Павлову имовину у Блатњавцу и Гусановој ади остављам свом сину Милу, а све остало остављам вама, осталој деци, под условима које је мој небрат Павле написао...
(Мук. Јован џогледа Бџу)
 Али, као што рекаох, под условом да се моја супруга Бџа сложи, јер одавно ја нисам био и обитавао на овом свету!

Бџа се блескасто осмехује, џа зајлаче и загрли га. Он је џригрли. Она брише сузе, џа некако одлучно, и бојажљиво, како само она уме, окреће се ка деци, сџално бришући сузе.

БџА: Била сам вам и отац и мајка, а нисте ме поштовали ни као оца ни као мајку. Све сте радили против моје воље и савета, па кад ме већ Јован пита... мислим да су девер Павле и мој Јован у праву, иако ми се срце цепа, али, мислим да је то једини начин да почнете да цените себе и друге... да постранете озбиљни, иако сте одавно већ зрели људи.

Сви усџају, џомало збуњени. Иво Алас се замисли.

ИВО АЛАС: Музика!

Професор сџава, а свира... Из кухиње излеће Јана, џодврискујући. Младен се хваџа за главу. Јован се хваџа за груди, кашље. Бџа му се уноси... Осџали сџају.

БџА: Шта ти је... Шта ти је... Јоване... Јоване...

Сви блену у њега. Он усџаје, са муком. Гледа с мржњом у брајтову фотџографију.

ЈОВАН: Нека што си мене у гроб отерао жива, него ћеш и децу покрвити, гроб ти се пропао!

Излази из салона, џосрћући, али одбија Бџину џомоћ, која излази за њим. Сви гледају за њима. Иво Алас се цџрека.

ИВО АЛАС: Људи, до сад су се честитала деца... А дошло је време да се честитају очеви! Па нека вам је сретан тата, браћо и сестре! Музика!

Професор, у дубоком сну, иџак засвира неку веселу мелодију.

Зайамњење.

13. СЦЕНА

Јован лежи у постојељи, у Блаињавцу. Бела покушава да га нахрани, очиљедно сујом из дубље зделице. Миле Гусан се смешка изнад њега и милује гусана у наручју.

МИЛЕ ГУСАН: Тата купи Милу багер... Руски багер... Велики колико кућа...

БЕЛА: Миле, престани!
(Јовану)
Једи.

ЈОВАН: Како да једем, Бела? Ти лопови руски ће преорати Гусанову аду... Нестаће и аде и прашуме.

БЕЛА: Све ће то нас нацивети, Јоване... Као и све пре нас, и после нас...

ЈОВАН: Ако дохвате педаљ моје земље побићу их као зечеве, па све да су Лењинови унуци!

БЕЛА: Једи, Јоване! Нису то само Руси, него и наши Руси... А шути се са рогатим не боде... Једи, молим те.

МИЛЕ ГУСАН: Ако не будеш јео порашће ти реп...

БЕЛА: (Сирођо)
Миле, и ти једи! И све да си појео.

Миле седа за сто, где је сервиран ручак. Прави зрудвице од хлеба и даје их гусану. Бела хоће на силу да сџави кашику у Јованова усџа. Он окреће џлаву.

ЈОВАН: Прочитај ми оно још једном.

БЕЛА: Прочитала сам десет пута.

ЈОВАН: Још једном, Бела!

Бела узима „Полиџику“ и чџа.

БЕЛА: „Обавештавам све грађане Србије, Европе и света да се ја, Мика Кривачки, овим путем, и неопозиво, одричем свих својих браће и сестара Кривачки, потомака домаћег издајника генерала Јована Кривачког, као и истог мог оца и мајке Беле...“
(Јован зајечи. Бела баца новине и зџраби џа за руке)
Јоване, Јоване... Шта ти је, Јоване?

ЈОВАН: (Изнемођло)
Зовите ми попа...

БЕЛА: Каквог црног попа, Јоване?

ЈОВАН: (*Дрхїаво*)
Попа ми зовите!

Бела усїаје. Усїаничено г̀ура Мила ка враїїма.

БЕЛА: Миле, трчи код Попа... Кажи му да га Јован зове.
Пожури! Пожури... Нека пожури!
(*Миле Гусан исїрчава. Она се враћа крај узг̀лавл-
ља. Милује Јовану руку*)
Не остављај ме, Јоване... Не остављај ме, мој Јо-
ване, сад кад смо се напoкон окупили... Не остав-
љај нас, Јоване мој...

ЈОВАН: (*Зловољно*)
Теже ми је тебе слушати, него душу испустити...

У їоме неко закуца. Јела скочи и їриїрчава враїїма.

БЕЛА: Да није Поп?
Оївара враїїа. Улази Зуцоне и два Руса.

ЗУЦОНЕ: Добар дан, госпођо Бела.

БЕЛА: Узалуд си долазио! Даница је предала захтев за
развод.

ЗУЦОНЕ: Нисам дошао због тих глупости, него код Јована...
Пословно...

БЕЛА: Болестан је...

ЈОВАН: Уведи их, Бела... Очекивао сам их. Руси никад не
посуштају! Велики је то народ.

Зуцоне їоказује Русима да їрођу, їа їрилазе Јовановој їосїељи.

ЗУЦОНЕ: Ово су...

Јован се їридиже.

ЈОВАН: Знам ко су! Светски лопови и фукара, као што си и
ти. Шта хоћете?

ЗУЦОНЕ: Они би добро платили Гусанову аду... Оно ваше
полуострво...

БЕЛА   (*Подсмешљиво*)
Гусанову аду? Не будали, зете... У ади нема ничег
осим блата, змија, жаба и птичурина. Тамо је Мила
11 пута уједала змија...

ЗУЦОНЕ: Неће они да отварају фарму змија и жаба, него да
траже нафту.

ЈОВАН: Колико?

Зуцоне нешїо шайће Русима. Они климају ѓлавом. Он вади лисїицу и їише нешїо, а онда је їружа Јовану. Јован је їоґледа, їа враћа лисїицу.

ЈОВАН: Добра је то цена за пола... Али, пола је мог најмлађег сина Мила... јер му је мој брат потписао... А како да продам пола? Онда немам ништа ни ја, ни Миле, а ни ти твоји Руси... Пола је пола. Полуострво је пола. Од пола полуострва је четвртина полуострва...

(Закашље се. Зуцоне їреводи Русима. Они нешїо їишо, али жусїро расїрављају. Јован се церека, кашље, заґрице)

Знам ја да немају они пара за то...

Зуцоне їише цифру на лисїици їа је їружа Јовану.

ЗУЦОНЕ: Коначна цена за све!

Јован ґледа цифру, їа се закашље.

БЕЛА: Ајде, људи, идите... Јован ми умире...

Јован їокушава да дође до ваздуха. Руси шайћу нешїо Зуцонеу. Зуцоне ойейї їише цифру и їружа лисїицу Јовану. Јован ґледа цифру, їа се осмехује.

ЈОВАН: Сретна вам Гусанова ада, говнаријо белосветска!

Поїије на искаї, їа се закашље. Бела му їриїирчава са чашиом воде. Зуцоне ґура Русе ка враїиима.

ЗУЦОНЕ: Све ће адвокати завршити, Јоване... Све ће адвокати завршити још сутра...

На враїиима их дочекује Миле Гусан и Пої. Миле Гусан се їлази Зуцонеу на враїиима.

МИЛЕ ГУСАН: Пичко ћелава! Пичко ћелава...

Овај некако їреїїри и излази. Пої їрилази Јовану.

ПОП: Јеси ли то решио да испустиш душу, Јоване?

ЈОВАН: Јесам, Попе, решио сам кад ме ова прехлада прође да се крстим и поново венчам... али у цркви са мојом Белом.

Пої се забезекне. Јован се їридиже. Пої се крсїи. Бела се бо-јажљиво смешка, їорумени.

БЕЛА: Јоване?

ЈОВАН: Једино се крвницима могу осветити, ако их издам!

ПОП: Не издајеш никог, Јоване, него се враћаш на прави пут.

ЈОВАН: *(Дрекне)*
 Попе, не сери! Ти да знаш шта је прави пут не би се
 пео сваку ноћ на пападију ко певац на плот!
(Окреће се сину)
 Миле, дођи овамо.
(Миле Гусан ђрилази. Јован га узима за руку)
 Сутра ћемо да продамо и гуске и свиње. Од сутра
 си милионер! Купићеш вилу у Новом Саду. Ауто-
 мобил. Имаћеш послугу...

Миле Гусан одскочи као ојарен. Приђрли ѓусана.

МИЛЕ ГУСАН: Нећу милионе! Хоћу гуске!

Излази најоље. Јован ѓледа за њим.

ЈОВАН: Само га жена може опаметити. Морам му наћи
 жену...

ПОП: *(Лукаво)*
 А откуд Миле милионер, молим вас? Оставио му
 стриц, је ли?

ЈОВАН: Оставио му је Павле, Попе, али колико му је
 оставио нећеш сазнати кад би цркао!
(Засмије се, ђа закашље)
 А ја сам продао Гусанову аду Русима! Ада је
 европски Кувајт, прото.
(Смеје се ђобедоносно)
 А кад продам сво имање у Блатњавцу, које сам
 Милу потписао, моћи ће да купи читаву Војводину,
 са све овом руском и нашом говнаријом!

ПОП: Па, неће му се бити тешко оженити онда...

*Улази Миле Гусан са ђласѓичним бађером, авионом и ауѓомо-
 билом у рукама. Покушава и ѓусана да држи. Увек му неѓиѓо
 исѓада, ђа куѓи редом.*

МИЛЕ ГУСАН: Тата, имам авион и ауто... Хоћу гуске! Хоћу хиља-
 ду милиона гусака... Хоћу багер да им копам језе-
 ра... Да се купамо... ја и моје гуске... да пливамо...

Бела га зађрли.

БЕЛА: Купиће ти тата, сине! Све ће ти купити.

МИЛЕ ГУСАН: *(Јовану)*
 Милион милона милијарди билиона гусака, тата?

Јовану сузе крећу. Бела ѓуби Мила Гусана.

БЕЛА: Све, све ће ти тата купити, злато моје.

*Јован јеца. Поѓ уздише. Миле Гусан „вози“ бађер и јури ѓусана кроз
 кућу. Бела шмрца.*

14. СЦЕНА

Јана узима шелефон са комодe у салону, ња седа за кухињски сто, сиваља наочари, отвара велики папир на коме је уочљив шелефонски број и лажано за бира на бројчанику.

ЈАНА: Ало, Старчевићи... Ало... бако... баба! Баба, ја сам Јана! Дај ми неког ко ме чује... Ало, бако... Нећу тату... тата је глувљи од тебе... Нећу, тату, чујеш, 'оћу неког другог... Зоју ми дај...

(Пауза)

Ало, где си, Зоје, злато неудато! Јана је на телефону! Госпођа Јана, е! Нисам се ни ја удала, али нисам више ни невина ко ти...

(Закикоће се)

Кад? Слушај, Зоје, није то важно, и ако тати кажеш ја ти ово сад нећу рећи што ћу да ти кажем... Е, тако... Него, ако мислиш да се удајеш, а више ниси у цвету младости, него ти је 63-ћа, долази у Нови Сад сместа... Да те сестра уда! Не питај него се пакуј! Имам за тебе не једну, него више прилика... да бираш. Од лудог до блесавог!

(Клима главом, слуша)

Нема везе што би од тебе споменик стрека, што вели један крокодил овде, него долази... Или сад или никад! А предбрачни уговор ћеш са мном потписати, а не са њима... Ма шта те брига какав уговор, само да се удаш и потпишеш.

Улази Младен. Прекида везу. Она блене у њега.

МЛАДЕН: Ко ти је дозволио да користиш службени телефон?

ЈАНА: Јеси ли ти нормалан!? Није ти ово касарна, ни II светски рат!

МЛАДЕН: Али, ни твоја очевина! Рачун ће ти бити одбијен од плате!

Јана устаје. Подбочује се.

ЈАНА: Ај' ми одбиј пару па ћу ти довести браћу да ти одбију од бубрега!

Одлази у кухињу. Младен блене. Дуле Меџик силази низ сипеи-нишије и слуша Младена како бунца.

- МЛАДЕН: Мене њена браћа четници да одбију од бубрега...
(Гледа у кухињска вратића)
А опростио сам вам 45-те, мајку вам издајничку!
- ДУЛЕ МЕЦИК: Младене?! Псујете?!
(Прилази му)
- МЛАДЕН: (Сипресе се)
Извините... Треба вам нешто? Наравно, уколико није за вашу жену!
- ДУЛЕ МЕЦИК: Младене, ви сте човек у годинама...
(Загрли га)
Требаће вам моја и Анамаријина помоћ... те за ишијас, те за потенцију, те за простату... Боље будите пажљиви према мојој жени, а ја вам нећу остати дужан...

Младен се извлачи из његовог загрљаја.

- МЛАДЕН: Друзе Дуле, остала је она мени дужна пре 30 година, па наредних 20, док нас је у овој кући третирала као стоку, тако, и да хоћу, немам више година да јој то вратим.
(Наклони се)
Бићу у кухињи, ако вам затреbam...

Одлази. Дуле Меџик врти главом и гриме усну. Из кујини излази Даница и носи Мрвицу. Љуби је и њевуши јој. Дејше зубуче. Дуле гледа у њих.

- ДАНИЦА: Ко је мени чист
Ко од росе лист...
(Љуби је. Смеје се)
Ух, душо мамина миришљава...

Поставља њешир на двосед, па Мрвицу на њега. Дуле Меџик им прилази. Шири, несирејно, руке.

- ДУЛЕ МЕЦИК: Данице, извини за онда... Знаш каква је Анамарија... Сурови професионалац... Ако ти што требам, ево ту сам...

Даница га овлаш погледа.

- ДАНИЦА: Не, хвала, бато... Мени више нико не може помоћи...

Брише Мрвицу и кикоће се заједно са дејешом. Дуле седа на њосед и заузима позу да ради жогу. Прекрши ноге, скупила дланове испред лица. Зачује се звоно. Дуле Меџик не реадује, јер је већ у њрансу. Младен долази из кухиње и ошваре. На вратиима се појављује букеј ружа, па Зуцоне.

МЛАДЕН: Изволите...

ЗУЦОНЕ: Госпођу Даницу сам требао.

МЛАДЕН: Изволите.

Проуишћа ѓа. Зуцоне љрилази Даници, која узима деије у наручје и ѓледа ѓа оишћро. Младен одлази журно у кухињу и заљвара враића за собом.

ЗУЦОНЕ: Данице...
(Пружа букеи)
За тебе и Мрвицу.

ДАНИЦА: (Подозриво)
Ко ти је рекао за наследство?

ЗУЦОНЕ: Какво наследство?

ДАНИЦА: Мог стрица, генерала?

ЗУЦОНЕ: Данице, ти знаш да ја имам пара?

ДАНИЦА: Знам, али туђих... Ти никад ниси имао својих пара, јаднице! Ко ти је рекао за наследство?

ЗУЦОНЕ: Причају сви у Блатњавцу и Новом Саду... Кажу да ти треба још једно дете...
(Широко се осмехује)
Па, помислих, да ти помогнем...

ДАНИЦА: И да поделимо сто хиљада, узмемо ову вилу, стан у Београду, колибу на Копаонику... Све продамо и ти спискаш паре на твоје курве, а? Баш лепо звучи...

Зуцоне се осмехује, ља је заљрли.

ЗУЦОНЕ: Ми имамо највише шанси... Већ имамо Мрвицу.

ДАНИЦА: (Одљурне ѓа)
Већ сам испунила услов... и без тебе...

ЗУЦОНЕ: (Трећће)
Какав услов... без мене?!

ДАНИЦА: Предала сам захтев за развод... и већ имам сто хиљада! Младене!

Младен долази из кухиње.

МЛАДЕН: Изволите, другарице Данице.

ДАНИЦА: Испратите господина!

Младен оиљвара улазна враића и чека. Зуцоне баца букеи исљред Даничиних нољу.

- ЗУЦОНЕ: Никад ти нећу дати развод!
- ДАНИЦА: Срећом, и Блатњавац и Нови Сад причају већ годинама како ме тучеш, па се нећеш питати! До виђења!
(Зуцоне излази. Младен зајивара враћа)
Младене, да ли има топлог млека за Мрвицу?
- МЛАДЕН: Наравно, другарице Данице. И да нема ја бих отишао на месец да донесем...
- Одлазе у кухињу. Дуле Меџик ради јогу, не осврћући се на догађаје у салону. Сиоља улази Анамарија као фурија, не звонећи. Седа поред њега и хваћа га за руке. Он љлуми да га је избацила из тѳранса.*
- АНАМАРИЈА: Куцо, кажи – драгичка!
- ДУЛЕ МЕЏИК: Драгичка.
- АНАМАРИЈА: Адвокат Маринковић сматра да може да оспори тестамент.
- ДУЛЕ МЕЏИК: Како?
- АНАМАРИЈА: Рећи ће ми кад му легне 50 000 на рачун!
- ДУЛЕ МЕЏИК: Будалаштина!
- Враћа се у позу за медијацију. Она га лући тѳаином, тѳа се он скоро превали са тѳрседа.*
- АНАМАРИЈА: Је л'? А није ти будалаштина да се разведемо?
Лућа га тѳаином. Он се шћћћћћ јасћћуцима.
- ДУЛЕ МЕЏИК: Није, мацо, него сви адвокати хоће да ти мазну лову, а кад изгубе парницу онда ништа. Појео вук магарца...
- АНАМАРИЈА: Магарче, ја сам му већ пребацила средства са банке!
- Пауза.*
- ДУЛЕ МЕЏИК: (Трећће)
А јахтица и пут око света?
- АНАМАРИЈА: Кад добијемо наследство добићемо и јахту, праву, а не рибарски чамчић од 12 метара!
- ДУЛЕ МЕЏИК: Жено, тих 50 000 смо штекали три године! Замисли колико сам пацијената прегледао за толику лову?!
- АНАМАРИЈА: А ко је довео те пацијенте?

ДУЛЕ МЕЦИК *(Мрзоволно)*

Ти, мацо, али то је непроверено... Зашто, бар, ниси отишла код њих неколико, па онда видела цене?

АНАМАРИЈА: Знам и кад купујем гардеробу, ако се не одлучим одмах, онда никако не могу... Ја сам вага у хороскопу, човече! Зато одмах купујем, или уопште не купујем!

ДУЛЕ МЕЦИК: *(Помирљиво)*

Знаш ли, бар, како се зове адвокат Маринковић и где му је канцеларија?

АНАМАРИЈА: Не знам, ал знам да седи сваки дан у „Бистроу“!

Дуле Мецик се хвата за главу. Гледа је бесно.

ДУЛЕ МЕЦИК: А шта ако је неки преварант?

АНАМАРИЈА: *(Вади визитку)*

Није, има визитку од скупог папира...

ДУЛЕ МЕЦИК: То је баш гаранција. Наше су позлаћене!

(Придиже се)

Дај ми ту визитку.

(Узима визитку, вади мобилни из џепа, чисти и бира број. Чека везу)

Ало... адвокат Маринковић... Драго ми је. Дуле Кривачки на телефону. Дуле Мецик, ако вам је јасније. Не нисам се видео са својом женом, али сам вас и њу видео заједно у својој глави... Заједно, да! И ваш број телефона. Чудно?! Да, јако чудно! Шта ви тражите са мојом женом? .... Да, да... Онда у реду. Зваће вас она кад дође, али немојте помислити да нисте под надзором...

(Свишта слушалицу. Церека се)

У реду је! Човек је проверен! И, надасве, преплашен!

АНАМАРИЈА: *(Цокће)*

Боже, какав си ти параноични преварант!

ДУЛЕ МЕЦИК: Нисам ја крив, него ти! Ти си ме свему научила, као што рече!

(Гледа на саћ)

Назови овог кретена за сат два....

Њој звони мобилни телефон у шабини. Она гледа број који је зове.

АНАМАРИЈА: Нећеш веровати... Маринковић ме зове.
(Смеје се, ња се уозбиљује)
 Хало... Да, ја сам... А ви сте, господине Маринковићу... Изволите?
(Пауза. Слуша, намигује Дулу Мецику)
 Извините, мој муж има једну веома лепу врлину а то је да је видовит, али и једну веома велику ману... да је љубоморан. Не, не секирајте се.... Код фризера сам, па ћу то решити са њим чим пре стигнем... До виђења.

Кикоће се. Дуле Мецик исјо. Неко звони. Они се осврћу. Младен пројури мимо њих из кухиње, ња ошвара врајца. Исјред њега се појављује насмејано Тасино лице.

ТАСА: Друже Младене, буразеру, свака част... У сопствену кућу морам да се најавим, па тек да уђем... Молим вас, подсетите ме да вам дам повишицу на плату...
(Младен, збуњено, диже обрве, а Таса се окреће увлачи за руку своју изабраницу, Лолу, леушкасију, дебељушкасију, али шармантну изабраницу)
 Част ми је да вас упознам са госпођицом Лолом, мојом вереницом...

Лола се зацерека и рукује са Младеном.

ЛОЛА: *(Таси)*
 Јеси блесав!
(Младену)
 Тек смо се упознали...

ТАСА: Можете да бирате, Лоло буразеру? Нисам млад као што сам био, нити леп, далеко од тога, али сам паметан...
(Показује на кућу)
 И као што видите, без обзира на чињенице, сада сам јако симпатичан и интересантан за девојке, зар не?

Лола га загрли чврсто и јако цмокне у образ.

ЛОЛА: Мазо, немој да се дуриш... Прво да нам буде лепо, као што смо обећали, па тек онда формалности... Нигде не журимо...

МЛАДЕН: Другови, изволите ући.

Прођушића их у салон. Лола гледа задивљено у њорјереће Тића, Маркса, Енџелса и Павла. Дуле Меџик и Анамарија гледају радознано у њих, али они их не ѡрмеђују.

ЛОЛА: Човече, где сам ово дошла? Као да сам у оним досадним енглеским серијама...

ТАСА: *(Поносно)*
Ово је тек делић од историје, традиције и богатства моје породице, Лоло буразеру.

ЛОЛА: А, ови ликови на зиду... је су л' сви Кривоврати....

ТАСА: *(Осмехује се)*
Кривачки!

ЛОЛА: Кривачки! Да, извини... Ово су ти деде и прадеде?
Младен гјућа ѡљувачку, а Таса се осмехује, збуњено.

ТАСА: Па... већина, Лоло буразеру, што по татиној, а што по маминој линији... Идемо у собу...

Анамарија и Дуле Меџик се зацерекају. Лола се осврће на њих.

ЛОЛА: Зар ме нећеш упознати са родбином?

ТАСА: Хоћу, љубави буразеру, ал' када дође време.
(Вуче је ка стјејенишију)
Прво да се ја и ви упознамо....

Лола развлачи жваку ѡрсћима и гледа га ѡхојно.

ЛОЛА: Имаш кондом?

ТАСА: Не мислите ваљда да ћу са рођеном вереницом дозволити некоме или нечему да буде између нас?
Па макар то био и невини презерватив!

ЛОЛА: Пусти ти... Тако је време... Више не верујем ни кондомима, а не људима!

Несћају на сѡрају. Младен ѡреврће очима, Дуле Меџик гледа збуњено, а Анамарија врћии главом.

АНАМАРИЈА: Ја сам мислила да сте сви ви Кривачки будале...
(Дуле Меџик је ѡггледа љушћии. Она га ѡмилује ѡ коси)
Наравно, осим ти, куцо..
(Онда му се унесе грудима у фацу)
А да ми ипак покушамо да направимо бебу?

ДУЛЕ МЕЏИК: Мацо, ти знаш да сам ја вечити оптимиста...

МЛАДЕН: Не трудите се, друже Дуле, покушавао је друг генерал деценијама,
(Показује на Анамарију)
ал' она му је једина изгубљена битка!

Одлази у кухињу. Анамарија ошворених усћа зледа за њим. Дуле Меџик зүћа кнедлу.

АНАМАРИЈА: И ово ћеш му опростити?

ДУЛЕ МЕЏИК: (Усћаје)
Њему или теби?

АНАМАРИЈА: Што мени?

ДУЛЕ МЕЏИК: Па је л' стриц мени правио дете или теби!

АНАМАРИЈА: Куцо?!

ДУЛЕ МЕЏИК: Ако Маринковић не обори тестамент, развешћемо се! Доста сам те трпео!
(Одлази. Анамарија зледа за њим ља се сруши.
Дуле Меџик се не осврће)
Мацо, знаш да сам видовит... Лоше се фолираш!

Несћаје на сирају. Анамарија усћаје, држи се за лакаћ.

АНАМАРИЈА: За ово што сам се ударила у лакат, јебаћу ти мамицу! Видећеш... И теби и генералу Павлу!

Одлази. Младен вири из кухиње. Она залући враћима. Младен се ксрћи. Иза њега се појављује Јана са есцајџом и шањирима. Цокће и зледа га презриво у пролазу.

ЈАНА: Стари комуњара па се крстиш, срам те било! Бог сад чупа браду кад то види!

Јана ужурбано сервира есцајџ поред шањира на сјолу. Младен је зледа срдишо.

МЛАДЕН: Ако бог чупа браду, онда је то за то што теби није дао бркове, него сисе, краво једна!

Јана га мирно саслуша, уздише, ља насћавља са сервирањем.

ЈАНА: Не вуци ме за језик!

МЛАДЕН: За уши ћу да те повучем, калаштуро једна...

Креће за њом журно, а она узмиче око сјола... Радица силази низ сћейнице и зајиче их како се јуре око сјола.

РАДИЦА: Где сте то пожурили?

Они сћају, ља се погледају. Младен зраби.

МЛАДЕН: Да стигнемо, другарице Радице... Мало нас је, а имамо толико гости на ручку.

РАДИЦА: Ако вам треба помоћ, ту сам.

ЈАНА: Хвала богу да се неко сети!

МЛАДЕН: Не долази у обзир! У овој кући се ниједан Кривачки није бавио кућним пословима!

Измиче столицеу Радици.

МЛАДЕН: Изволите сести!

РАДИЦА: Радила сам ја и горе послове... стварно желим да вам помогнем.

МЛАДЕН: Само ви седите. Све је спремно... Хоћете неки аперитив, док остали не стигну?

РАДИЦА: Само чашу воде, молим вас...

Младен одлази у кухињу. Бајба Мајкл силази низ сценоу са Верицом у наручју.

РАДИЦА: Батице, како си данас?

БАТА МАЈКЛ: Добро, као и увек...

У томе се враћа ошварују и улази Професор са хармоником и џезом Томе Здравковића: „Ја немам сценоу, а немам ни брану, да ме брани о џорока од живојћа мога...“ За њим улази њијани Иво Алас, који га праћи из зласа, који више није мелодичан као раније. Младен се усаничено враћа из кухиње.

МЛАДЕН: Друзе Иво, молим вас... Молим вас, престаните...

Иво Алас њијано салутира.

ИВО АЛАС: Друзе Младене, одбијам наређење по цену преког суда!

(Пева)

„А ја немам страну, а немам ни брану... „

Бајба Мајкл савља Верици њрсте у уши.

БАТА МАЈКЛ: Јао, поквариће ти слух потпуно... Ух, ови примитивци... .

Сађиње се и нешто пражи. Сви га загледају.

РАДИЦА: Шта тражиш ту?

БАТА МАЈКЛ: Верица је изгубила јуче накит...

ИВО АЛАС: Накит? Прстен?

(Смеје се џрохојом)

Са које шапе? Је ли веренички?

Баџа Мајкл се усџравља, држи у руци малу наушницу, ѓледа је срећно, џа џоџом џрезриво у Ива Аласа.

БАТА МАЈКЛ: Види ти где је твоја вереница!
*(Одлази уз сџејенишџе. Ива Алас блене за њим.
 Баџа Мајкл љуби Верицу)
 Татица ти је нашао наушницу...*

ИВО АЛАС: Моја вереница је бар женско!

БАТА МАЈКЛ: *(Са врха)*
 Била...

Иву Аласу се зџрчи фаца.

ИВО АЛАС: И биће! Ако она неће, има која хоће!

У џоме мимо Баџа Мајкла џроџуџџњи Таса, џолу ѓо, са одећом у рукама.

ТАСА: Лола је мушко! Лола је мушко!
На сџејенишџу се џојављује Лола, џолу ѓо (ла).

ЛОЛА: Где си кренуо, мазо?
Таса уџерује џрсџи у њу и џоказује Младену.

ТАСА: Друзе Младене, буразеру, избаците је напоље!
 Она је транца!

ЛОЛА: Није ти сметало док си ми пипао силиконе, а?

ТАСА: Напоље!

ЛОЛА: Кад ме исплатиш, мазо.

БАТА МАЈКЛ: *(Лоли)*
 Ја ћу преузети дуг мог бившег брата, ако ћете бити љубазни да ми се придружите у апартману?

(Лола ѓа одмерава. Палацне језиком џуџи њеѓа. Баџа Мајкл кокеџује. Верица залаје.

ЛОЛА: Ви нисте одавде?

БАТА МАЈКЛ: Зар се не види? Изволите.

Показује му на враџа неѓде наџред. Несџају на сџраџу. Сви ѓледају у чуду. Ива Алас се зацерека.

ИВО АЛАС: Тасо, Бата Мика ти скиде момка?

ТАСА: Дужник сам му!
(Смеју се. Облачи се)
 Ал', нећу се предати. Сто хиљада ме потпуно, ал' потпуно вади из блата!

Иво Алас и Радица се зледају. Таса вади своју флашу иза њихоседа и нажиње. Професор свира.

ИВО АЛАС: Седи, Профо! Одмори.

Професор седа.

РАДИЦА: Хоћете нешто да попијете, да вам донесем?

ИВО АЛАС: Донеће послуга. Хтео сам нешто да ти предложим.

РАДИЦА: Да продамо кафану? Твоја је... ради са њом шта хоћеш. Одавно сам то очекивала...

ИВО АЛАС: *(Осмехује се)*

Па да пропијем и твоју муку?

(Уздише)

Радице, што се ти не би удала за Профу?

РАДИЦА: Молим?

Професор усџаје.

ПРОФЕСОР: Јесте да немам среће, али немам ни жељу да више иког унесрећим...

ИВО АЛАС: Седи, Профо!

(Професор седа)

Мислио сам онако, формално. Ти си, Радице, добар човек, али несрећна. И Профа, такође. Али, несрећа се лечи... Узмите генералове паре, па после свак својим путем... Ако се сретнете – срели сте се, а ако се разиђете, свак својим путем...

РАДИЦА: Па, што ти не узмеш паре... Имамо исте шансе?

ИВО АЛАС: Нико не може да плати моју несрећу, Радице! Нико! Ја имам све... И барку, и реку, и кафане, и паре... Ал' немам Миљану!

ПРОФЕСОР: Свак има своју Миљану, Алас!

Иво Алас клима злавом. Професор се наклони Радици и одлази у ћошак, ња засвира неку џужну мелодију. Радица зледа у Професора, ња у замишљеноз Ива Аласа.

РАДИЦА: Рекох ти ја – мени тацна не гине!

(Смеју се)

Ни скитнице ме неће!

У њоме се враџа оџварају и улази Јован. Пуца у њлафон из двоцевке.

ЈОВАН: Зовите тамбураше и певаче! Данас сам се крстио и венчао сина!

Пуца још једном. Професор се ѿрене и засвира сваѿиовску мелодију. Иза Јована улазе Миле Гусан и Ана, обучени као младенци, иза њих Каја, са бидермајером, и Гроф, закићен као кум, ѿа Бела, Миљана, онда Пой иза њих. Хваѿају се у коло и играју. Прво излазе Младен и Јана из кухиње. Јана ѿодврисује и хваѿа се у коло. Младен ѿоздравља Јована са сѿишнуѿом ѿесницом на челу.

МЛАДЕН: Друже генерале...

ЈОВАН: Остав, друже Младене!

МЛАДЕН: (Салуѿира)
Разумем, друже генерале!

Повлачи се. Даница излази са Мрвицом, коју доји, из кухиње. Намешѿа кошуљу, ѿа се и она хваѿа у коло. Мрвица радознало гледа све из њеног наручја. Иво Алас блене у Миљану, али ова игра и не обраћа ѿажњу на њега. Са сѿраѿа силази Дуле Меѿик, ѿолако, ѿа ѿодврисне.

ДУЛЕ МЕѿИК: Људи, од кад нисам заиграо, 'бем ти живот!

Улеће у коло, дајући му рѿѿам. На сѿѿеѿенишѿу се ѿојављује Лола, држи се за груди, на којима су крвави ѿрагови.

ЛОЛА: Упуцали сте ми силиконе, маму вам јебем! Све ћу да вас тужим, гангстери једни!

Јури ка враѿима. Баѿа Мајкл за њом, ѿолу го.

БАТА МАЈКЛ: Ја ћу да сведочим против ових примитиваца, са задовољством!

Сви сѿају. Музика сѿаје. Баѿа Мајкл гледа у њих, ѿа сѿаје. Лола излеће и залуѿи враѿа. Баѿа Мајкл се ѿовлачи на врх сѿѿеѿенишѿа. Музика ѿочиње. Коло ѿакође. Верица лаје. Радица се усѿаје. Узима Ива Аласа за руке, вуче га.

РАДИЦА: Хајде, не буди такав... Миле се оженио...

ИВО АЛАС: Знам, а и зашто су га оженили...
(Усѿаје)
Музика – стој!

Професор сѿаје са свирком. Сви сѿају.

ЈОВАН: Шта стој? Музика!

Професор засвира.

ИВО АЛАС: Музика – стој!
(Професор сѿаје. Иво Алас се уноси Јовану)
Дошао си после 50 година да нам паметујеш, је ли?
Дошао си да нас жениш? Да нас учиш памети? Ко си ти?

БЕЛА: Немој, сине, молим те... Ево, Миле се оженио...

ИВО АЛАС: Како се оженио? Како?

(Ани)

Зашто си га узела? Хоћеш да овог несрећника учиниш још несрећнијим?

Ана ћрићрли Мила Гусана, који се срећно смеје.

АНА: Ово је мој човек! Шта то тебе интересује?

МИЛЕ ГУСАН: Како ћу да јебем, Иво... Ух... Ко ти ову Грофову гуску... ух... На барци... сећаш се... ух!
(Показује на Миљану)

БЕЛА: Миле!

ИВО АЛАС: Зашто си га узела, чујеш шта те питам? Зашто?

ЈОВАН: *(Иву Аласу)*

Зато што сам продао Гусанову аду Русима... ето зашто! Шта још хоћеш да чујеш?

Пауза. Сви љедају у Јована.

ПОП: Па, није баш само због тога...

ЈОВАН: Ђути, Попе!

(Сћавља руку на раме Иву Аласу, који ља љеда крвавим очима)

Продао сам аду Русима, и све уплатио на Милов рачун... Сада је твој брат Миле један од најбогатијих Срба на планети.

(Пауза. Сви љедају Мила Гусана који клима љавом, ља се смеје, ничему и свачему)

Је ли се слажеш?

Иво Алас се окреће ка Бели.

ИВО АЛАС: Је ли ово истина, мама?

(Бела клима љавом. Иво Алас љрчевиио заћрли оца)

Напокон знам да имам оца.

(Брише сузе)

Извините...

(Шири руке)

Мислим да је време да се отиснем низ Дунав... или уз Дунав, где ме ветар однесе... Ајд' у здравље...

Креће. Миљана за њим.

МИЉАНА: Хоћеш друштво?

Иво Алас засѣјаје, погледа Миљану испод ока, као да није сигуран да је њене речи стварно чуо.

ГРОФ: (Завији)
Миљана?!

МИЉАНА: (Грофу)
Матори, од кад сам ти рекла – да желим да ти кажем – не, без обзира колико то глупо звучи!
(Иву Аласу)
Без обзира да ли ме хоћеш, ја одлазим од овог сељачког аристократе! Бићу на старом месту!

Она пролази поред Ива Аласа и излази. Гроф полази за њом.

ГРОФ: Миљана, не остављај ме, Миљана...

Излази. Иво Алас погледа у Професора.

ИВО АЛАС: Хоћемо ли, Профо?

Професор погледа у њега, ња у Радицу. Радица сјушића главу. Поцрвени.

ПРОФЕСОР: Имам посла, Алас... Можда ти се придружим на реци једног дана... заједно са неким...

ИВО АЛАС: Чекам вас, Профо!
(Погледа у Мила Гусана, ња га зѣрли)
Видимо се, младожења.

МИЛЕ ГУСАН: Поведи и мене?

Иво Алас му шајће.

ИВО АЛАС: А ко ће да креше?

Миле Гусан замаше рукама.

МИЛЕ ГУСАН: Миле Гусан! Миле Гусан!

Иво Алас га луји по леђима, дигне руку у знак поздрава осталим, ња излази. Пауза. Јован шири руке и гледа у ирисуйне.

ЈОВАН: Урадио сам онако како сам се договорио са Белом... и продао имање... Ако умремо, Миле мора остати обезбеђен!

Пауза. Младен врћи главом и одлази у кухињу. Јана уздише, ња одлази за њим.

БАТА МАЈКЛ: Чије имање?

ЈОВАН: Моје!

БАТА МАЈКЛ: Ја тражим очевину!

ЈОВАН: Ти си ме се одрекао преко новина!

БАТА МАЈКЛ: Прогласићу неважећим! Хоћу очевину!

ТАСА: И ја! Ја овде остајем без угледа због 100 хиљада стричевих еура, а Миле Гусан, ни крив ни дужан, милионер, преко моје грбаче!

БЕЛА: Децо, Миле је болестан!

БАТА МАЈКЛ: И ја! Хомосексуализам је болест! Све ћу да вас тужим!

Одлази на сирај. Верица лаје. Он је заврљачи са сџејенишија. Радица је хвајиа. Верица зацичи. Радица је мази. Полази за њим на сирај. Улази Анамарија као фурија. Маие пайиром.

АНАМАРИЈА: Нема поделе док суд не донесе одлуку да сам била последња љубавница покојног дркације, који ме 20 година користио...

Јован шири руке.

ЈОВАН: Шта ће још ко, кажите?

Миле Гусан се ѓрчи.

МИЛЕ ГУСАН: Ја ћу да јебем ако је завршена свадба, тата!

ЈОВАН: Хоћеш, сине, али кад тата каже да је време! Музика!

Задовољни иѓрају, а незадовољни одлазе. Из кухиње излазе Младен и Јана, са коферима, обучени за џуј. Иѓрачи сџају.

МЛАДЕН: Другови, ми смо завршили посао!
(Сџавља џесницу на чело)
Смрт фајизму!

Јана сџаје мирно. Такође сџавља џесницу на чело.

ЈАНА: Такође, друже Младене!

Полазе.

ЈОВАН: Заставниче!
(Они засџају. Јован вади кључеве из џеја и џружа их Младену)
Заборавили сте кључеве од стана у Врњачкој Бањи.

Младен се осврће на Јану. Осмехује се.

МЛАДЕН: Дајте Јани. Ја сам стар... Ономоћао... Више не могу да трпим ни лепе речи, а камоли клетве... Хоћу да одморим, а свака би ме клетва Кривачких убила до краја!

Полази. Јован ѿружа кључеве Јани.

ЈОВАН: Узмите, Јано! Павле је стан вама оставио да одморите у старости.

ЈАНА: Одморићу ја само да вас не гледам и не слушам, Кривачки!

Одлази за Младеном. Јован се окреће ка Бели.

ЈОВАН: Какви смо ми то Кривачки, Бела?

Бела се заблене у њега, ѿа се ѿргне, као да је нешто уболо, шири руке и развлачи усне у неки нејиродни осмех.

БЕЛА: Свадба је, људи! Веселимо се! Живели младенци!

Професор засвира коло. Сви играју.

КРАЈ